

**ע"פ 1647/17 - פלוני נגד מדינת ישראל, מטלונות שמן מופיע
באישורימים 7-1**

בבית המשפט העליון בשבתו כבית משפט לערעורים פליליים
ע"פ 1647/17

כבוד השופט י' עמיות
כבוד השופט ג' קרא
כבוד השופט ע' גروسקובף

לפני:

פלוני

המערער:

נגד

1. מדינת ישראל
2. מטלונות שמן מופיע באישומים 7-1

המשיבים:

ערעור על פסק דין של בית המשפט המחויז ירושלים
בתיק פח 14-05-004412 שניתן ביום 15.01.2017
על ידי כבוד השופטים ר' כרמל, כ' מוסק וש' רנר

(15.11.2018) ז' בכסלו התשע"ט

תאריך הישיבה:

עו"ד מיכאל עירוני ועו"ד תומר רזוויל
עו"ד לינור בן אוליאל

בשם המערער:
בשם המשיב:

פסק דין

השופט י' עמיות:

1. המערער הorschע בביצוע עבירות בגין רבות וחמורות במספר קטינות, במשך תקופה ארוכה. חמיש מהנוגעות לה אחיניותו של המערער, אחת היא נכדה של אחיו, ואחת הייתה חברה של בתו. הקטינות היו בנות 9 עד 17 בזמן ביצוע העבירות. אחת מהן נאנשה על-ידי המערער פעמיים רבות, ואחרת נאנשה שלוש פעמים. גם הן וגם המטלונות האחרות נפלו קרבן למערער, שביצע בהן מעשים מגונים באופן קבוע, ובין היתר נהג להתחכך בגוף עד שהגיע לפירוקן מinci. בנוסף יוכסה לו עבירה של מעשה סדום וניסיון למעשה סדום. כתוב האישום הוגש לבית המשפט המחויז בירושלים, והמערער הכחיש את האישומים נגדו. הליך הוכחות ממושך הסתיים בהכרעת דין מיום 13.9.2016, במסגרת הorschע

עמוד 1

המערער בעבירות שיויחסו לו. גזר הדין ניתן ביום 15.1.2017 ובמסגרתו הושטו על המערער 27 שנות מאסר בפועל (תפ"ח 4412-05-14). הערעור שבפניו נסוב על הכרעת הדין ועל גזר הדין.

הערה: הכרעת הדין לא פורסמה כדי לא לחשוף את זהותן של המתלווננות, וכל השמות של להן הם בדויים. מאותה סיבה לנסה להמעיט בתיאורים גרפים וכן בפרטים שעשוים להוביל לזהוי המעורבים באופן ישיר או עקיף. לנוכחות הקורא יצורף כאן תרשימים של "העץ המשפחתי", ולענין הצדדים בלבד יצורף לפסק הדין מקרה "המתרגם" את השמות הבודדים לשמות האמתיים של הדמויות בפרשא.

חטיבת הפרשה ופתחת החקירה

2. לטובת הסדר הכרונולוגי, נתאר כבר כתע את האופן שבו נחשפה הפרשה, תחילתה מנקודת מבטה של החקירה שהובילה את צוות החקירה המשטרתי, ולאחר מכן מנקודת המבט של המתלווננות.

חקירה המשטרתית נפתחה בנסיבות שנותרו חסויות, מכוח תעודה חישון בחתימת השר לביטחון פנים. ביום 3.4.2014 החוקרת התקשרה לאורנה והזמין אותה לחקירה, ואורנה סיירה בחקירה כי המערער ביצע בה מעשים מגונים כשהייתה בערך בת תשע. בסמוך לאחר מכן, המערער נעצר. במקביל, פורסמה בתקשורת ידיעת שאייפשרה לחלק מהנפגעות להבון שהמערער חשוד בעבירות מין, אך לדברי החקירה, הפורסום בתקשורת לא היה קשור להלן הנוכחי אלא למעצרו של המערער בשל חשד אחר.

ביום 7.4.2014 החוקרת התקשרה לדליה, הגעה למקום העבודה והודיעה לה על מעצרו של המערער. דליה סיירה לחוקרת שהמערער ביצע עבירות מין בה ובשתי אחותיה, ובהמשך הגיעה לתחנת המשטרת והגישה תלונה [האחות השלישית של דליה והודיה מעולם לא התלווננה]. דליה עדכנה את אחותה הودיה שהיא מגישה תלונה, והודיה ומיטל (בת דודתן) הגיעו גם הן לתחנה והגישו תלונות. החקירה ניסתה ליצור קשר עם נאוה, אך נאוה סייברה לשוחח איתה. ביום 8.4.2014 אחת המתלווננות הצלילה לגרום לנאוה להגיע לתחנת המשטרת כדי למסור את גרסתה. יום קודם לכן, החוקרת התקשרה לדודית, שסיירה לה בטלפון על מעשיו של המערער כלפייה, וביום 13.4.2014 דורית קודם לכך, החוקרת התקשרה מספר פעמיים לרחל, שאמרה כי אכן נפגעה מהמערער בילדותה אך הגישה לתחנה למסור הודעה. החוקרת התקשרה מספר פעמים לרחל, שאמרה כי אכן נפגעה מהמערער בילדותה אך סייברה לשטף פעולה עם החקירה. לדברי החקירה, רחל "אפשר לא רצתה להגיעה לאיזשהו הлик משפט", זה שיגע אותה, היא לא רצתה שאף אחד ידע" (עמ' 1102 לפרטוקול). לקרהת סיום החקירה, ביום 4.5.2014, הגיעו החוקרים לביתה של רחל וגבו ממנה הודעה.

3. כתע נתאר אתפתחת החקירה מנקודת המבט של המתלווננות. בשנת 2011 דליה סיירה לבן-זוגה, כי כשהייתה ילדה עברה התעללות מינית מצד דוד שלה. בן הזוג עודד אותה "לעשות עם זה מההו" אך רק בשנת 2013 דליה פנתה לעורך-דין. עורך-דין הפנה אותה לעורך-דין נוסף שעסק בתחום הפלילי והסביר לה את האפשרויות לפתח הлик פלילי או אזרחי. דליה חשפה את המעשים גם בפני אחיו של המערער, שניסה לשכנע אותה להסכים להליך גירוש, והוא גם שיחות ישרות בין דליה למערער עצמו, שבייקש לעכב את הגירוש. בשלב זה, בזמן שירותה הצבאי של דליה, החקירה המשטרתית פנתה אליה, כמתואר לעיל, והודיעה לה על מעצרו של המערער. לאחר היוועצות בהודיה, דליה החליטה למסור במשטרת את גרסתה במלואה.

הודיה העידה כי במשך השנים היא לא התלוננה על מעשיו של המערער כי חששה שלא יאמינו לה וחסהה שהיא היחידה שנפוגעה ממנה. אחרי שדליה פנתה לעורך דין וחשפה בפניו את הפגיעה שחוויתה, היא סיפרה זאת גם להודיה. לאחר מספר חודשים דליה נחקרה במשטרת, כמתואר לעיל, ואז גם הודיה הגיעה, הגישה תלונה ודיווחה כי המערער פגע גם במיטל.

מיטל העידה כי היא נפגעה מינית מהמערער בילדותה. בערך בסוף אוקטובר 2013, היא חשפה את הדברים בפני רב שאיתו התייעצה, ובuckבות זאת עלה בדעתה האפשרות כי גם דורית אחותה נפגעה ממערער. ימים ספורים לאחר מכן, בשיחה עם אמה ודורית, חשפה לפניה מיטל שהיא חוותה פגיעה מידי המערער. כשבע לאחר מכן היא שמעה מדורית על הדיווח בתקורת והן קישרו אותו לumarur. מיטל סיפרה כי בהמשך זומנה לטלפון לחקירה משטרתית. היא לא הבינה את ההקשר של החקירה, ואז הודיה התקשרה ואמרה לה "אל תיבהל, העניין עם [הumarur] התפוצץ".

דורית סיפרה כי חלקה בפרשה נחשף במקרה, במהלך שיחה עם אמה ואחותה מיטל. מיטל סיפרה שדליה, בת-דודתן, רצתה לתבעו מישחו מהמשפחה על הטרדה מינית. דורית הצעה "לנחש" מיהו בן משפחה שהטריד, ולתדהמתה המשתתפות בשיחה היא נקבעה בשמו של המערער. לדבריה, "اما של' בשולחן הייתה גם פשוט יצא ממנה. אמרתי גם אני. גם אוטי הוא אנס. וזה פעם ראשונה שפשת אמרתי את זה. היה שוק כMOVIN [...] זה פשוט יצא. זה יכול חיכה שמשחו, יכול זו, פשוט חיכיתי שמשחו ישאל ולא חשבתי שאי פעם אני אגיד דבר זהה". בสมוך לאחר מכן דורית סיפרה לגיטטה על הפגיעה שחוויתה, אך התהננה בפניה שלא לספר זאת. רק כשנודע לדורית כי בנות משפחה נוספת נפגעו מהumarur, היא החליטה להעיד נגד המערער. במילויויה: "שמענו על עוד בת ועוד בת ועוד בת. ואז יצארי הרוב והכבד, וזה הסיבה שאני פה, פחות שביל עצמי, התברר שגם בת אחיו, 25 שנה אחרי, היא גם נאנסה. כמעט באותו גיל שלו" (עמ' 488-489 לפרטוקול). גם בשלב זה, דורית לא פנתה למשטרת החקירה אלא החקירה עצמה אליה.

אמה של נאוה סיפרה לה כי פורסמה בחדשות ידיעה על עברין מין וכי היא משוכנעת שמדובר בumarur. נאוה השיבה שגם היא נפגעה מהumarur, ואמרה: "זהו שגם אני [...] את לא זכרת שסיפרתי לך, גם בי הוא נגע וגם בי הוא התעלל מינית, והוא התחללה לבכות וגם אני התחלתי לבכות [...] אני הלאכתי בבית, סיפרתי בדרך גם לבן הזוג שלי. אני עוד לא סיפרתי על אונס, אני לא ידעת שナンסטי. גם בגין זה גודל שאני ידעת מה זה אני לא ידעת壬נסטי, לא קראתי לזה אונס, אני רק אמרתי שהוא ביצע לי מעשים לא ראויים" (עמ' 383 לפרטוקול). גם נאוה לא פנתה למשטרת, אך לאחר שהumarur נעצר הסכימה להיפגש עם החקירה, ובמהלך החקירה הבינה שחוויתה גם אונס.

אורנה היא הנפגעת היחידה שאיננה בת משפחתו שלumarur. כאמור, ביום 3.4.2014 החקירה החקירה אליה והזמין אותה לחקירה. החקירה שאלתה אותה אם היא עברה הטרדה מינית, ואורנה פרצה בבכי וסיפרה על מעשיו שלumarur לפני (43).

רחל סיפרה כי שמעה על מעצרו שלumarur מאמא: "היא באה אליו הביתה, אמרה לי יש איזה פרשה שהתפוצצה לאחרונה. אמרתי לה מה הפרשה? היא אמרה לי דוד שלר [umarur] עוצר. אמרתי לה מה? דוד שלר [umarur] עוצר? אמרה לי כן, הוא פגע בכמה בנות משפחה שלך, אחותך שלך בינהן. אני רוצה לדעת אם את. ישר התשובה שלי הייתה לא" (עמ' 1058 לפרטוקול). צוין כי אמה של רחל מסרה גרסה שונה מעט: "הלאכתי למחרת לרחל] לשאול אותה אם זה גם נכון, אם היא אחת מלאה שgam היא בסיפור זהה, אז היא אמרה לא לבדוק אם לא

בדיוק, ככה וככה היה חיכוכים הושיט ידים פה ושם לא היה". רחל אמרה לחוקרת בטלפון שהיא נפגעה מהמערער אך סירבה להגיע לתחנת המשטרה. השוטרים הגיעו לביתה והיא סייפה להם שהמערער פגע בה מינית.

כתב האישום

4. כתב האישום נגד המערער מחייב שבעה אישומים, שככל אחד מהם מפרט עבירותiminין ביחס לקטינה אחרת, והמעשים כולם מתפרשים על פני תקופה של כעשרה שנים. באישום הראשון, מיוחסת למערער שירות עבירות של אינוס ומעשים מגנינים וכן שני מעשי סדום באחינויתו דורית. המערער ביצע את המעשים באופן תדרי במשך שנה עד שנתיים, מאז שדורית הייתה בת 12. באישום השני מיוחסת למערער שירות עבירות של מעשים מגנינים בהודיה, אחינויתו, במשך ארבע שנים מאז שמלאו לה 10 שנים. האישום השלישי מייחס למערער שירות רבות של מעשים מגנינים שביצע במיטל, אחינויתו, מאז שהיתה בת תשע. האישום הרביעי מפרט מעשים מגנינים שביצע המערער בוגפה של דליה, אחינוית נספת, מאז שהיתה בת 11. האישום החמישי מתיחס לשירות שביצע המערער לפני נאוה, קרובות משפחה נוספת, מאז שהיתה בת 10. באישום זה מיוחסת למערער שלוש עבירות אינוס, ניסיון למעשה סדום, וubeniyot רבות של מעשים מגנינים בקטינה בת משפחה. באישום השישי מיוחסת למערערriebot רבות של מעשים מגנינים באורנה, קטינה שטרם מלאו לה 16 שנה. על פי האישום השביעי, המערער ביצע שירות מעשים מגנינים ברחל, אחינוית נספת, מאז שהיתה בת 12.

דברי המערער בחקירה במשטרה

5. המערער נחקר במשטרה חמישה פעמים. בהודעתו הראשונה, מיום 4.6.2014, הכחיש את המיחס לו, וטען כי דליה ניסתה ללחוץ אותו בשל סכסוך כלכלי-משפחתי עלירושתו אביו המנוח (ת/1). במהלך החקירה הראשונה יצא המערער מחרד החקירה ל"הפסקת סגירה" במהלך הודה בפני קצין משטרה שהוא לו מגע מיני עם דליה, נאוה ואורנה (נ/45). בהודעתו השנייה, הודה המערער כי בנסיבות בודדים התהכר בדליה, בנאוה ובאורנה, ובחלק מהמקרים הגיע לספק מיני. המערער הוסיף: "אני מצטער על זה [...] מעדות רגויות [...] הרגשתי שזה לא בסדר מה שהוא". עם זאת, המערער לא נמנע מליחסים גם את קורבנותו ואמר שהחיכוכים היו "הדים", "ביזמתה" ו"הטעות הייתה גם מצד השני" (ת/2). בסיום החקירה, בדרך לבית המעצר, המערער אמר לחוקר שהודאותו לגבי אורנה נמסרה מתוך מתח ולהז, משומש חשש כי המשטרה תחקור את חברותיה של בתו (נ/50). בהודעתו השלישית במשטרה, המערער חזר בו מהודאותו לגבי אורנה בטענה כי דבריו לגבי נאוה מטור "להז נפשי קשה ביותר". עם זאת, המערער עדין הודה ב"שתיים או שלוש טיעיות שעשיתי עם [דליה] ו[נאוה]" (ת/3 49'). בהודעה הרביעית במשטרה, המערער הכחיש את כל האשמות נגדו. כאשר נשאל על הodiaoth, השיב באופן מעורפל ("זה רשום לכם אולי שהoduleti לזה בחקירות הקודמות, אני לא יכול לחזור על מהهو אני לא מרגיש טוב אליו") (ת/4, שורות 52-53)). בהודעתו החמישית של המערער, הוא השיב שאינו חוזר בו מהודאותו בנסיבות בהם הודה, אך טען כי המתלוננות רקמו נגדו קנוינה במטרה לסחוט אותו. במהלך החקירה זו נערכו גם עימותים בין המתלוננות נאוה ודליה, שהטיחו בו את האשמות חריפות (ת/5).

ההליך בבית המשפט המחויז'

6. נוכח כפирתו של המערער בעבודות כתב האישום, התנהל הליך הוכחות שבמסגרתו העידו שבע המתלוננות, עמוד 4

קרובי משפחה נוספים, עדים שנחקרו לטענות נגד המערער במרוצת השנים, ושוטרים שנטלו חלק בחקירה הפרשה. מטעם ההגנה העידו המערער, שהכחיש מגע מיני כלשהו עם כל אחת מהמתלוננות, וכן שניים מחבריו לעובדה ובני משפחתו הגרעינית.

בית המשפט שמע את העדויות והחליט להרשיע את המערער בעבירות שיווסו לו. את עיקר הכרעת הדין ניתן לתמצת באמצעות הציטוטים הבאים:

"לאחר ששמענו את המתלוננות ויתר עדי המאשימה ולאחר ששמענו את עדות הנאשם ויתר עדי ההגנה, הרף נטה לחובת הנאשם באופן חד וברור ולא ספקות [...].

המתלוננות העידו על מעשים שנעשו בגופו תוך מתן פרטיים מספקיים ומקרים שאינם מעוררים ספקות. באשר למצלונות, ניתן היה, בשעת עדותם, להתרשם מהקושי הרב ומהמצוקה האמיתית בה היו נתונות בעומדן להעיד על מעשים מיניים חריפים שבוצעו בגופו [...].

את המתלוננות אפיין, נכון הרקע המשפטי, הקושי לשבור ולהפר את קשר השתייה שאף את המשפחה במשר השנים. עדויות המתלוננות תומכות זו את זו ומחזקות האחת את השנייה. [...] יש לציין כי לצד עדותן של המתלוננת קיימות עדויות נוספת [...] אשר ניתן היה ללמוד מהן על הקשיים והטראות אותן חוו המתלוננות בהתגברותן עקב ולאור המעשים [...].

אכן, המתלוננות לא זכרו כל פרט, או את סדר האירועים או מספרם. אין בכך לפגום בעדותן: מדובר במערכות טראומטיים שנעשו בגופן, חלוקם באלים, מצד דוד אהוב שאמר היה לשומר עליו [...] רק טבעי הוא כי בחילוף שנים נחשף לאי-דיוקים, לקשי זיכרון ולהעדר יכולת לייצר פאלז מושלם על כל פינותו.

[...] עדויות המתלוננות פרשו וציררו תמונה לפיה הנאשם פגע בהן מינית, כל אחת על פי עדותה, בתקופה של כשני עשורים (כל אחת לפי תורה), תמונה שצירה לפנינו בכאב רב, בעצב, בעכבי, בצער ובכנות. בעדותן לא היה ניצוץ של רצון להרע, לפגוע, לתאר אירועים שלא התרחשו. قولן, ללא יצאת מהכלל, היו מwortרות על המועד ועל עדותן לו אף האירועים לא היו מתרחשים. [...] המערער] הודה במערכות מסוימים [...] בחקירהו במשטרתו, וקשה היה למצוא לעדותו בסיס מהימנות, ولو רעוע.

[...] עדויות המתלוננות שפירוט להן בא לעיל, מקובלות במלואן, על כל פרטייהן, המעודדים שתוארו על ידן, והמערכות שנעשו על ידי הנאשם מתוך דחפים מינניים ולסיפוקו העצמי".

7. במסגרת גזר הדין, נקבע מתחם ענישה נפרד לכל אישום, והודגשה הפגיעה החמורה במתלוננות, אשר ראו במערער דמות נערצת שזכה להערכתה רבה מצד המשפחה. צוין כי המערער ביצע את העבירות ברצף תקופה ארוכה (1988-2009), תוך ניצול כוחו ומעמדו, לאחר תכנון מוקדם, תוך התעלמות מבכיהם וצעורן של המתלוננות, ואף לא בחל בהפעלת כוח פיזי. בית המשפטקבע כי בשל אופיו העבירות וחומרתן, נסיבותיו האישיות של המערער אין

מצדיקות הקלה בעונשו, ולפיכך נגזרו עליו 27 שנות מאסר בפועל; שנה מאסר על-תנאי; ופיוצי לכל אחת מהמתלוננות בסכומים בין 90,000-250,000 ₪.

הערעור

8. בא-כוחו של המערער הגיע נימוקי ערעור מפורטים ביותר, הכוללים כמעט 500 סעיפים. הטענות המרכזיות הוצגו גם במסגרת עיקרי הטען, וניתן לומר כי רוב רובן של הטענות נוגע למהימנות עדויותיהן של המתלוננות. אחת הטענות המרכזיות היא כי העדויות נגד המערער מבוססות על "זכרון מודחקים": נוכחות חלוף הזמן ו"זיהום החקירה", קיימם "חשש כבד" שהמתלוננות "משחזרות ובונות תמונה שאינה אמתית" ולא ניתן לסתור על עדויותיהן.

באופן פרטני נטען נגד מהימנותה של דליה כי בעודתה נפלו סתיות ממשמעותיות, היזכרון שלה לקרי, גרסתה חסרת היגיון ונגעה בא-התאמת קרונולוגית של האירועים המתוירים. ביחס לדורות נטען, בין היתר, כי עדותה לגבי אופן חשיפת הפרשה נסתרה וכן התגלו סתיות לגבי משך התקופה שבה ביצע המערער את המעשים. אשר לעודתה של הودיה נטען כי גרסתה אינה נתמכה בראיות חיצונית; התנהלותה במהלך השנים נוגדת את עדותה ופוגמת ביכולת לתת בה אמון; והיא מסרה הסברים סותרים לגבי הסתרת הפרשה במשך שנים. עוד נטען כי תדיות המעשים על פי עדותה של הודיה אינה מתישבת עם עדויות על שעות העבודה הארוכות של המערער. לגבי מיטל' נטען כי לא היה מקום להרשייע את המערער בגין המעשים שנעשו בביתו משומם שלא העידה על כך בבית המשפט, ובנוסף נטען לחוסר ההתאמה לגבי מועד האירועים המתוירים והנסיבות בהם נעשו, וכן לסתירות שמעידות על קושי להבחין בין זיכרון אותנטי לבין זיכרון מושתל". המערער הוסיף כי גם על עדותה של נאווה לא היה מקום לסתור, שכן הסובבים אותה לא זיהו על גופה סימני אלימות; התיאור שלה לגבי המעשה הראשון בזמן שאשתו של המערער טסה לחו"ל אינו מתישב עם ציר הזמן; אין הימין לכך שנאווה תLER לישון בביתו של המערער; ובعدותה נגלו סתיות לגבי האירוע השלישי שהיא תיארה. המערער הוסיף וטען כי בעודתה של אורנה התגלו פערים בין דבריה בחקירה במשטרה לבין תמלול החקירה, וכן הבדלים בין דבריה במשטרה לעומת עדותה בבית המשפט. לגבי רחל נטען כי היא בעצמה אמרה שהיא לא זכרת את האירועים, ולכן לא היה מקום להרשייע את המערער על סמך עדותה הכלכלנית; היא עברה טיפול פסיכולוגי שעשו להביא לציראת זכרונות שגויים; ויחסיה עם המערער אינם בעלי בקנה אחד עם הטענה כי הוא פגע בה. לחלוfin, נטען כי מדובר במעשים שנעשו בהסכמה לאחר שמלאו לרחל 16 שנה, ולכן אינם מהווים עבירה.

בנוסף, המערער הפנה חיצים כלפי אופן ניהול החקירה המשפטית. על פי הטענה, ראש צוות החקירה גיבש העמדה מוצקה כבר בתחילת החקירה ולא פעללה לפי אמות המידה הראיות כדי להביא לחקירה האמת. במהלך החקירה נוצר מגע בין המתלוננות והן תיאמו ביניהן גרסאות. נטען גם למחדלי החקירה מוחותים, וגם להפעלת לחץ כבד והתנהלות לא ראייה מצד החוקרים, שהובילו להודאותיו החלקיים של המערער במשטרה.

9. לחלוfin ביקש המערער להתערב בחומרת העונש. לדבריו, משפחתו נפגעה וכבודו נרמס; תקופת המאסר הממושכת שנגזרה עליו, בಗילו, אינה מותירה לו סיכוי לשחרור ממאסר; ולזאתו יש לשקל את תרומותיו הממושכת למדינה ולחברה. כנגד גובה הפיוצי למתלוננות, נטען כי מי שצփוי להיפגע מכך בפועל הם בני משפחתו הקרובה של המערער.

דין והכרעה

עמוד 6

כל הזכויות שמורות לאתר פסק דין - verdicts.co.il

10. כפי שציינתי, טענותיו של המערער מכוונות בעיקר לחייב אותנו להתערבות בקביעותו של בית המשפט קמא לגבי מהימנותם של המתלווננות. שבע מתלווננות עלו להעיד נגד המערער, ובית המשפט התרשם כי הן העידו על אירועים שחו בעצמן. בית המשפט נדרש לטענתה המערער כי המתלווננות ניסו לסחוט אותו ולפגוע בו, אך התרשם כי ההיפר הוא הנכון וכי "כלן, ללא יצאת מהכלל, היו מותרות על המעד וועל עדות לו אף האירועים לא היו מתרחשים". לעומת זאת, גרסתו של המערער, לפיה הוא נפל קרבן לעילית שווה, נמצאה חסרת בסיס (פסקה 93 להכרעת הדיון). הכרעת הדיון המרשימה מבוססת אפוא על התרשומות ישירה מן העדים, וכיודע, ערכאת הערעור אינה נוטה להתערב בקביעות מסוג זה. המשוכה העומדת בפניי קבלת הערעור גבואה במיעוד, נוכח הישיבות והחקירות הממושכות שבמהלך התרשם בית המשפט מן העדים, ולאור הקביעה כי עדויותיהן של המתלווננות משלבות זו בזו ומחזקות זו את זו, בעוד שגרסת ההגנה נמצאה בלתי מבוססת בעיליל. מצד שני, מאחר שמדובר במעשים שבוצעו בחדרי חדרים ובHUD ראיות חפות ("אובייקטיביות"), علينا להעיבר את הכרעת הדיון תחת ביקורת מוקפדת, ולבחון אם אשמתו של המערער הוכחה ברף הנדרש (ע"פ 15/8325 פלוני נ' מדינת ישראל, בפסקאות 33-34 וראו האסמכתאות שם (8.6.2017); ע"פ 434/15 פלוני נ' מדינת ישראל, בפסקה 38 (4.2.2016); ע"פ 12/5633 נימן נ' מדינת ישראל (10.7.2013)).

11. כאמור, נימוקי הערעור מפורטים ביותר ונפרשים על פני קרוב ל-500 פסקאות. במסגרת פסק דיןנו לא נדרש לכל טענה וטענה, אף בסוגיות מסוימות, שבהן הכרעת הדיון אינה מפורטת דיה, נרחיב כפי הצורך.

הערעור ידון בשלושה פרקים: ראשית, נבחן את טענותיו הכלליות של המערער לחשש מפני הסתמכות על זכרונות מודחקים ועדויות "מצוות". שנית, נבחן את הטענות נגד מהימנותם של כל אחת מהמתלווננות. לבסוף, נדרש לטענות נוספות נגד הכרעת הדיון וגורר הדיון.

"זכרות מודחקים" ו"זיהום עדויות"

12. "זכרון מודחך" הוא זכרון של אירוע אמיתי, שהוזחק ונשכח לחלוין למשך תקופה ממושכת ואז צף ועלה בזיכרון. לעומת זאת, "זכרון מושתל" הוא "זיכרון" מודומה של אירוע שלא התרחש בנסיבות אלא הוא תוצר של טיפול פסיכולוגי. "זיכרון כוזב" הוא כינוי רחוב יותר ל"זיכרון" מודומה של אירוע שלא התרחש בנסיבות אך לא בהכרח "מושתל" (ע"פ 09/5582 פלוני נ' מדינת ישראל, בפסקאות 115-116, 126 (20.10.2010) (להלן: ע"פ 5582/09); ע"פ 09/2218/10 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 101 (להלאן: ע"פ 10/2218) (להלאן: ע"פ 11.11.2011); ע"פ 14/8805 כהן נ' מדינת ישראל, פסקה 21 (7.1.2016) (להלאן: עניין כהן)). המשותף למצבים אלה הוא שהעד סבור בכנות כי הוואසפר על אירוע שהוא חווה בנסיבות, אף נדרשת זהירות רבה בבחינת עדותם משום שייתכן פער בין מהימנות העד לבין אמינות דבריו (ע"פ 09/5582, בפסקה 127). הבירה מקדמית זו היא רק קצתה הקרוון וביחס לכל אחד מן המצבים ניתן לפתח דיון נרחב בשדה המשפטי, המדעי או הטיפול.

13. לאור ההבהרה המושגת, ברוי כי בערעור שלפנינו אין כוונה לטעון שהמתלווננות העידו על "זיכרון מודחך" אלא הטענה היא כי מדובר בזכורות שוואו שהתגבשו לקריאת הגשת התלוינה במשטרה. ואולם, הדיון בסוגיה המשפטית של "זכרות מודחקים" כולל איינו נדרש. המתלווננות (למעט רחל) לא טוענו שהAIROUIM נשכו מהן, אלא העלו הסברים אחרים לכך שאינו חשפו את הפרשה במשך השנים שלאחרו. הודיע העידה בבית המשפט כי היא זקרה את המעשים במשך השנים (עמ' 57 לפרוטוקול), והסבירה מדוע לא התלווננה:

עמוד 7

"א', כי בשלב זהה הפסיק הדחקתי. מחקתי מבחינתי את הסיפור הזה. ב', זה דוד וכי אמין לו? וזה היה פשוט ככה. לא הייתה את המודעות כמו היום. זה תמיד היה הרגשה שאם אני אבוא ויספר אז יגידו לי את מציאותה. את חולמתה, את מדמינות. ומה שגם תמיד חשבתי עלי היחידה בכל הסיפור. אז אמרתי אן. קי', אם זה רק אני אז באמת מי יאמין לו Caino? אין פה מה להתלונן. אין פה. אף אחד לא יאמין, זה דוד שלן. פשוט, לשtopic, למחוק את הזיכרונות הרעים האלה ולהמשיך הלאה בח'ים" (עמ' 24-25 לפורטוקול).

דוריית העידה כי היא הסתירה את המעשים כי "פחדתי, גם מצד אחד שלא יאמין לי ומצד שני, שאם יאמין לו, אז ירצה אותו. ואז כמו ילדה שחוותה שאבा שלו ישב בכלא והמשפחה מתפרק. זה מאותם סיבות שלא דיברתי כל השנים. לשומר על כבוד המשפחה כמו שאומרים. זאת הייתה הסיבה. לא הייתה לי שום סיבה אחרת." (עמ' 886); נאווה העידה: "לא היה לי את מי לשפט לא היה לי איך לשפט, לא ידעתי אם זה מותר, אם זה אסור. רק ידעתי שהוא מכאייב לי שהה לא בסדר, אחרת לא לספר לאבאו שלי, לא ידעתי אם יאמינו לי אם ייכעסו עליו אם יהיה סכוסך משפחתי" (עמ' 365); "אני מאוד חששתי אני מודד התבישתי והדבר הכי חשוב שאינו פחדתי על אבא שלי ועל אח שלי, פחדתי שהם יעשו לו משהו שהם יוכנסו לכלא" (עמ' 380); "פחדתי שלא יאמין לי, חשבתי שאני היחידה" (עמ' 433). גם אורנה העידה: "היה זוכרת, אבל אני מ Dickinson בזאתה מקום"; "גם אחרי מה שעשה לי פחדתי להרשות להם את המשפחה" (עמ' 618); "רציתי לספר, אבל פחדתי, וגם התבישתי בזאתה מקום"; "גם אחרי מה שעשה לי פחדתי להרשות להרשות ילה, זה לא היה, זה מיטל": "שקדום כל זה תמיד הפחד שלא יאמין וזה רק אני והוא [...] זה תמיד היה בתור ילדה, זה לא היה, אף אחד לא קרה, זה היה לדוחק את זה הциידה אולי לא היה מעולם, להתמודד עם מה שהוא שף אחד לא ראה, אף אחד מבורך יודע וזה תמיד Caino הרגשה שאני הלא בסדר ולמה לי הוא עשה ולמה ככה. אז זו הרגשה שלא ללכט להתלונן" (עמ' 605). מילא דליה העידה כי הוא לא הבינה את מלאו חומרת המעשים ולא הרגשה תלונה כי "לא היה לי את הכוח הנפשיים הפיזיים להתמודד עם זה" (עמ' 109). בהיבט זה, עניינה של רחל שונה מעט מיתר המתלוננות, ידוע בהמשך באופן מפורט.

14. מן העדויות מתברר כי המתלוננות כבשו את עדותן במשך שנים, אך לא מדובר ב"זיכרון מודחך". כמו במקרים אחרים של עבירות בגין משפחה, כבישת העדות נבעה מסיבות מוכרות וモובנות שלボשה, חוסר מודעות, פחד מפירוק התא המשפטי, וחשש להיתקל בחוסר אמון ולהיקלע לסתואציה של "מלחמת גרסאות" בין ילד קטן לאדם מבוגר ובעל סמכות ומעמד (ע"פ 2485/00 פלוני נ' מדינת ישראל, פ"ד נה(2) 918 (2001)). אמן חילק מתלוננות תיארו את הזיכרונות "צפים", והשתמשו במונח "הדחקה" או "מחיקה", אבל מתוך ההקשר שבו נאמרו הדברים ברור שאין מדובר בשכח מוחלט של המעשים אלא שהן בחרו להדחק אותם ולא לחתן חוות הักษות להשפיע על חייהם. לדוגמה, דליה מספרת על "הדחקה מוחלטת" אך מיד לאחר מכן מבהירה: "זכרתי את זה תמיד אבל אף פעם לא הבנתי מה זה ולא דברים שהבנתי בדיעד [...] גדלתי נהיה אישה פתואום והתחלתי להבין מה קורה סביבי" (עמ' 109).

15. ההתבטאות על "הדחקה" ו"מחיקה" של חוות טראומטיות, מפיהם של עדים שנפלו קורבן לעבירות בגין בילדותם, הן בגדיר תופעה מוכרת, אך ככל עצמן אין מלמדות על "זיכרון מודחך". גם חוות הדרגתית בפרטים איננה מייחדת במקרים של "זיכרון מודחך" (ראו ע"פ 6164/10 פלוני נ' מדינת ישראל, בפסקה 29 (20.2.2012) וע"פ 10830/02 מדינת ישראל נ' פלוני, פ"ד נח(3) 842, 823 (2004)). למעשה, הבלבול בין מצבים שכיחים של הדחקה לבין סיטואציה נדירה ובעיתית של "זיכרון מודחך" במובן הקליני – אינו חדש עmeno. טענה דומה נדحتה בע"פ 4481/14 פלוני נ' מדינת ישראל, בפסקה 56 לפסק דין של השופט א' שחם (16.11.2016):

"אשר לטענות המערער בסוגיות עדותו הכבושה של המתلون או קיומו של 'זכור מודחך', הרי שיש לקבל את מסקנת בית משפט肯定, לפיה גרסתו של המתلون אודות מעשי המערער אינה בגדר 'זכור מודחך', שהמתلون לא זכר לאחר השנים. המדובר בזיכרון קשה וכואב, שהציג אותו לפוקים, כאשר המתلون לא הבין את משמעות הדברים, עד שבוגר. המתلون העיד כי זכר את המעשים, אך ניסה שלא להכיר בעובדת התרחשותם, משומם שהתקשה להתמודד עימם; משומם שהتابיש מהסובבים אותו; ומשומם שחש הכרת תודה לumarur ולילדיו. [...] המתلون כבש את עדותם המעשים, אך לא שכח את דבר קיומם. תופעה זו של כבישת עדות על ידי מי שנפל קורבן לעברות מין, הינה תופעה מוכרת וידועה, ואין בה, ככלצמה, כדי לפגום, בהכרח, במהימנות גרסתו של הקורבן. קל וחומר, כאשר הקורבן הינו קטן והעברית הינו במשפחה או אדם קרוב, שהמתلون שם בו את מבטו".

במקרה אחר, עמדה על כך השופטת ד' ברק-ארן:

"חשוב לחדד ולהבחן את המקרה שבפנינו מקרים אחרים שבהם עסיק בית משפט זה בשאלת הזיכרון 'המודחך', שאלת שמתעוררת באוטם מקרים שבהם מתلون בעברות מין נזכר מזמן שנים של שכחה מוחלטת באירועים של התעללות מינית (או התעללות מינית כביכול, בהתאם לניסיות) [...] לא נתען בפנינו כי המתلون נזכר מזמן שנים בכיר שהיה קורבן למעשים מיניים מצד אביו. לאmittio של דבר, על-פי העדויות, המתلون כבש את תלונתו, כפי שקרה לא אחת במצבים של פגיעה מינית (ולא כל שכן על-ידי אדם קרוב), אך בהמשך, ברגע של גילוי לב, פרק את כאבו בפני עובדת סוציאלית שתיפלה בו. הוא לא שכח, אלא התהממה בהגשת התלונה, מטעמים שנחשבים למקובלים בנסיבות מסווג זה [...]" (ע"פ 3399/11 פלוני נ' מדינת ישראל, בפסקה 19 (24.1.2013)).

ובענין כהן הערטה: "סוגיית ה'זכונות המודחכים' היא סוגיה כבדת משקל [...] אשר בנסיבות המקרה לא מתעורר צורך לדון בה. אمنם בתחילת הדרכ ש' הכהישה שעברה תקיפה מינית, ורק בהמשך היא הסכימה להודות בכיר, אך איןני סבור כי מדובר ב'זיכרון מודחך' אלא במקרה לא חריג שבו נפגע עבירה מין נמנע בתחילת הדרכ לחשוף את הפגיעה" (שם, בפסקה 53).

16. נכון אמרו, ובוינטן שהמתלוננות לא שכחו את המעשים, אין בסיס לטענה כי מדובר בזכונות מודחכים. יתר על כן, במהלך החקירה הנגדית בא-כוח המערער ניסה לשים בפיהן של המתלוננות את הטענה כי מדובר בזכרון מודחך, אך הן שללו את דבריו (הodayה - עמ' 57; דליה - עמ' 221; מיטל - עמ' 533 לפרטוקול; אורנה - עמ' 618).

17. לצד זאת, נתען בערעור כי "כל המתלוננות בתיק זה מעלה את זיכרון אירוע הפגיעה למרחוק זמן מן האירוע, אצל חלקן אף פרק זמן ארוך ביותר של עשרות שנים, המערער יטען כי הן מנסות לבנות זיכרון של האירוע, לגבי המקום והזמן שבו אירעו האירועים [...] חשש כבד שהמתלוננות, בתהליך הניסיון לזכור אירועים עתיקים, משוחררת ובונות תמונה שאינה אמתית [...] התהילה של התgebשות ומשיכת הזיכרון לעיל במקרים אלו, פגומה בצורה מהותית, אינה מאפשרת לנו להבין מה פרי דמיונם של המתלוננות ומה היה בנסיבות" (פסקאות 46-47 לנימוקי הערעור).

זהו טענה מרוככת יותר, ולפיה כאשר המתלוננות ניסו להזכיר בפרטיו האירועים שהתרחשו לפני שנים רבות, זיכרון הטעה אותן והן "השלימו" פרטים באופן מלאכותי. זהו אפשרות שבית המשפט נדרש לבחון בכל מקרה שבו העדות נשמעת באיחור של שנים, וגם בכך המקרה שלפנינו אינו מיוחד. בשלב זה מדובר בטענה תיאורטיבית, שאם

תתקבל, יהיה בה כדי לגורע מאמיניות גרטן של המטלוננות, אך מובן כי עצם העלתה האפשרות שהמטלוננות לא זכרו היבט את פרטיו האירועים, כשלעצמה אינה גורעת מאמיניותן. על המערער לבסס את הטענה שאפשרות זו הtmpmsה, באופן שמאים ספק סביר לגבי התרחשות האירועים המתוארים בכתב האישום. בבאונו לבחון טענה זו, נקודת המוצא היא התרשומות הבורורה של בית המשפט קמאמ כי "המטלוננות העידו על מעשים שנעו בגוף תוך מתן פרטיהם מספיקים ומקיפים שאינם מעוררים ספקות" (פסקה 83 להכרעת הדיין). על כן, היסודות שעלייהם הושתתה הכרעת הדיין יתערערו רק אם ניוכח כי זיכרונו של המטלוננות בגד בהן ולא ניתן להתבסס על דבריהן. הבירור צריך להיעשות באופן פרטני, ובפרק הבא של הדיון אתייחס לכך במסגרת טענותיו של המערער לגבי גרסאותיהן של כל אחת מהמטלוננות. גם טענות של המערער לגבי העדרן של ראיות אובייקטיביות – תיעוד רפואי או ראיות שנערכו בזמן אמת – כМОן אינה גורעת מהאפשרות להסתמך על עדויותיהן של המטלוננות.

18. טענה משותפת שעלה בערעור נגד אמינונות של כל המטלוננות קשורה למגעים שהתנהלו ביןין לפני הגשת התalonנות במשטרה, והובילו לזיהום העדויות. בנימוקי הערעור נטען כי "פחות חלק גדול מהמטלוננות נפגשו קודם להגשת תלונותיהן, לבנו את הדברים וכך הגיעו ל"סיפור מקרה" קשה ושגוי, שמעלה טענות אמתיות וממשיות לגבי מהימנות העדויות [...] לצערנו מדובר בזיכרונות שהושלמו בפרטיהם, לגבי המועד, המקום והיטה, אחת על ידי השנייה", עד כדי כך שנכנסו למען מצב של "היפנזה עצמית" שגרם להם להאמין בזיכרונות שהעל.

19. זהום עדות הוא חשפה של העד לנורם חיצוני (חוקר, אדם אחר או מקור מידע), עשוי לשפייע על תוכן גרטן לפני שנמסרה באופן رسمي. הדוגמה הקללאית של "זהום" עדות, היא מקרה שבו קטינות נחשפו לחקירה ומדובר במקרה, אחד המקרים נאמר לקטינה "אני אביא לך 10 שקלים אם תגיד לי שהוא הרם אותו ונגע בר". באותו מקרה, הבהיר הסטיים בזיכרוי מחלוקת הספק, משומם שזיהום העדות הקשה על בית המשפט להסתמך על גרטן של קטינות כפי שנמסרה מאוחר יותר לחוקרת הילדים (ע"פ 4649/01 אסולין נ' מדינת ישראל, פ"ד נ(1) 616 (2001)). עם זאת חשוב להציג כי זיהום העדות, ככלצמו, אינו מלמד שהגresa שקרית או שגיה. טענה לזהום הזיר השפייע על תוכן העדות והוביל את העד לתאר התרחשות שלא קرتה במצבות. העדות, והשאלה היא אם הגורם הזיר השפייע על נבנתה במנוגך מהערכה כוללת של מהימנות ואמיניות פעמיים רבות, הטענה לזהום העדות נשמעת ביחס לעדויות של ילדים, מתוך הנחה שהם נתונים להשפעה רבה מצד גורמים חיצוניים וסמכותיים: "כאשר ילד נפגע עבירה משוחח עם אדם אחר, לפני החקירה, עלול להתעורר חשש שבמסגרת שיחה זו 'זהומה' העדות בקשר לממציאות אותה הילד התערבבה ב'עובדות' שאין להן אחיזה במצבות, או הושפעה מעמדותיהם של אחרים" (ענין כהן, בפסקה 31). لكن, נודעת חשיבות רבה לכך שחייב עבירה ידועה למשטרה בהקדם ויטופל על-ידי גורמים מڪוצעים בלבד, אך פעמים רבות הממציאות היא שונה.

20. במקרים שבהם מתעורר חשש לזהום העדות, נדרש זיהירות יתרה מצד בית המשפט, אך כל' העבודה המרכזי' הוא עדין הערכת מהימנות העדות, בין היתר על סמך בחינת האותנטיות של התיאורים, עיגונם בזמן ובמקום, השתלבותם בראיות אחרות, ו"משמעות החוויה" שעליה מספר העד (ע"פ 4583 נ' מדינת ישראל, בפסקה 56 (21.9.2015); ע"פ 3873 אטיאס נ' מדינת ישראל, בפסקה 101 (6.9.2010); ע"פ 420 נ' מדינת ישראל, בפסקה 79 (23.11.2009)). על כל פנים, המקרה שבפניינו רחוק מלהידמות לקרים שבהם זיהום העדות שומט את הקרקע תחת אמינותן. אמנם לאחר שהפרשה נחשפה המטלוננות עמדו בקשר אחת עם השניה, אך אין חשימי לכך שהמגעים ביןין השפייעו על תוכן הגרסאות. פרק הזמן החשוב ביותר לצורך בחינת החשש לזהום העדות, הוא לפני מסירת הגresa במשטרה, שכן מרגע זה ניתן להשוות בין הגרסאות. ענינו, עד למועד זה (תחילת אפריל 2014), ולמעט אירועים בודדים, המטלוננות לא שוחחו זו עם זו על התנהגותם המינית של המערער כלפין. כמתואר

לעיל, כל אחת מהן נצירה בלביה את החווית הקשות ונמנעה מדבר על כך, ורובן חשבו שהן היחידות שנפגעו מיד המערער. בסמוך לחשיפת הפרשה, חלק מהמתלוננות דיברו זו עם זו, ובעוד שבעולם סטורי ומושלם ראיו היה להימנע מכך, הרוי שבמציאות מדובר בתפתחות כמעט בלתי נמנעת, משום שרוב המתלוננות הן בנות משפחה, וחשיפת המעשים גרמה להן זעזוע עמוק שטלטל את עולמן.

21. ביום 28.4.2014, נערך מפגש משותף של המתלוננות שנקחו במפגש עולה כי "רובה היה מורכב מבci ועוזע" (עמ' 28 לפרטוקול); "סוג של כמו קבוצת תמייה צאת" (עמ' 153). עם זאת, חלק מהמתלוננות שיתפו זו את זו לא רק בתחום וברגשות הקשים אלא גם בפרטים עובדיים, לפחות בקרים כללים (עמ' 486; 488; 930), ומכאן הטענה לזיהום העדויות. יתר על כן, המתלוננות הטרפו לקבוצה ואטאפס אמשותפת. מנקודת מבט משפטית, מගעים מעין אלה איןם רצויים והם עלולים לגרום בתקינות ההליך הפלילי, אך בנסיבות המקרה דנא לא מתעורר חשש לזיהום עדויות או לתיאום גרסאות, משום שהshituf ההדרי געשה לאחר שהמתלוננות (למעט רחל) מסרו הודעות במשטרה. לעומת זאת, המפגש היה משפיע על תוכן הגרסאות המפלילות, היינו יודעים זאת באמצעות השוואת ה Hodot במשטרה לעדויות בבית המשפט. לשלהות התמונה אכן כי מפגש נוסף התקיים לפני שנמסרו הגרסאות, אך לא מדובר במפגש של המתלוננות זו עם זו אלא במפגש משפחתי שהתנהל בעיקר על-ידי הויהן ("אנחנו פחות התערבנו זה היה יותר שלהם. של המבוגרים של מה עושים? למה זה לא נפתח", דבריה אלה של דליה עולם בקנה אחד עם עדויותיהם של אחיו ואחינו של המערער). בהקשר זה אכן כי בבחינת החשש לזיהום גרסה "יש להבחן בין שיחה שעוסקת בתוכן העדות הצפואה לבן שיחה על עצם קיומו של האירוע" (ענין כהן, פסקה 31).

22. בחלק מהגרסאות של המתלוננות ניכרים קווים דמיון באלמנטים מסוימים (כגון תנחות, מקומות ואמירות של המערער). בית המשפט קמא מצא בכרח חיזוק בדמות שיטה שאפיינה את מעשיו של המערער (פסקה 91 להכרעת הדין), ואילו בערעור נטען כי זהה הוכחה דזוקא לתיאום ולפרטים שעברו מפה לאוזן והפכו לזכרון כוזבים. המגעים בין המתלוננות אכן מחייבים זהירות יתרה, ולמרות זאת אכן מקבל את טענתו של המערער, מספר טעמי: ראשית, קיימים גם הבדלים מהותיים בין הגרסאות, גם ביחס למעשים עצם וגם ביחס למוקמות ולזמן. שנית, אורנה לא נכחה במפגש ובגרסתה יש פרטים דומים לגרסאות של מתלוננות נוספת, ומכאן המשקנה כי מדובר בדפוס התנהגות של המערער (כמפורט בפסקה 53 לעיקרו טיעון מטעם המדינה). שלישיית, על אף מעטה השתייקה שכיסה על המעשים, במהלך השנים חלק מהמתלוננות חשבו את הפגיאות בפני אנשים אחרים (בין היתר: דליה סירה לבן זוגה והעלתה את הדברים על הכתב; אורנה סירה לחברתה; הודייה סירה לאמה). "חולנות הצהה" אלה שוללים את האפשרות שהגרסאות התפתחו רק במפגש המתלוננות או בסמוך לפרוץ החקירה.

23. סיכום ביניים: למעשה, המערער אינו טוען שמדובר בזכרון כוזבים או מושתלים. טוענה זו אין בסיס, משום שהמתלוננות (למעט רחל) זכרו את האירועים, ولو בכלויות, באופן רציף. לא כל עדות כבושא היא "זיכרון מודחך", ולא כל טעות או פרט חסר בתיאור האירוע מוכיחים שמדובר ב"זיכרון מושתל". המתלוננות שיתפו זו את זו בגרסאותיהן, אך כמעט חריגים, הדבר נעשה לאחר שמסרו את הגרסאות לחוקר המשטרה. בנסיבות העניין, אין יסוד לטענה כי העדויות זההמו באופן שהופיעו על תוכנן. כפי שציינתי, את הטענה לזיהום תוכן העדויות יש לבחון גם לצד מהימנות, ולכך אפנה עת.

מהימנות המתלוננות

24. בית המשפט קמא התרשם כי עדותה של דליה הייתה כנה ומודיקת. עיון בפרוטוקול העדות מוביל למסקנה דומה ושולל את טענותו של המערער. דליה העידה כי היא זוכרת היטב את הפעם הראשונה והאחרונה שבה המערער הגיע בה, ואת שאר המקרים היא זוכרת פחות טוב. ואכן, דפוס זיכרונות זה מופיע ילדים שנפלו קורבן לעבירות בגין סדרתי (ראו עניין כהן, בפסקה 34).

תוכן העדות כולל פרטיהם, חלקם איזוטריים, לגבי האופן שבו המערער התחכר בה; צבע בגדייה וצבע בגדייו; והרגשתה בזמן האירוע הראשון. דליה אף סיירה באופןו אונטוני על אירוע בילדותה שבו חשבה שהיא נכנסתה להריון מהמעערער:

"בסוף כיתה ו' בשבועיים האחרונים של כיתה ו' היה לי אפנדיציט. היו לי כאבי בטן. ולקחו אותי לבית החולים. בהתחלה הלכתי למרפאה ולא מצאו ווים למחירת הלכתית בבית החולים. ועשו לי אולטרה סאונד. ואני זוכרת בთור ילדה שכאלינו ממש ממש פחדתי שנכנסתי להריון ואני לא יודעת איך לספר [...] עכשו הולכים לגילות שיש לי תינוק בבטן [...] הייתה לי לא ידעת איך נכנסים להריון בכלל" (עמ' 94-84, 114 לפרטוקול).

פרטים אלה מוכיחים מדוע את המסקנה כי דליה העידה על חוויותה שלה, והקפידה להעיד רק על מה שהיא זוכרת.

[במאמר מוסגר: על אף שהפרוטוקול מצליח לעיתים לשקוף ב"צבעים חיים" את "אותות האמת" בעדותה של דליה, לא מצאנו לצטט מתוך הפרוטוקול, על מנת להמעיט ככל שנית בתיאורים גרפיים לגבי מעשי של המערער. כך גם בהמשך, לגבי מתלוננות נוספת].

הסתירות שהוצעו בערעור הן ברובן מדומות, ונובעות מהציגה חילונית ומגמתית. כך למשל, דליה אמונה מעידה על קושי להזכיר באירועים מגיל צעיר, אך מיד מסיגת: "למעט סיטואציות מסוימות שאני זוכרת במידוק [...] מה שיש לי בזיכרון אני אגיד" (עמ' 136, וכן עמ' 174). ביחס לשאלת אם היא נתקעה קשר כלשהו עם המערער לאחר שפגעה בה, היא אמרה שניסיתה להתחמק ו"כל פעם שהייתי צריכה לנשך אותו משהו בחג ה'ית' נגעלה מזה מצורה שבאמת אי אפשר לתאר" (עמ' 191-192). אין סתירה ממשית שפוגמת ב邏יינותה, ובפרט לא התגלו סתירות הנוגעות ליליבת גרסתה - האירועים שנכללו בכתב האישום.

25. טענה נוספת בערעור היא כי האירועים המתוארים אינם הגיוניים שכן הם נעשו בשעה שקרובי משפחה נוספים היו בקרבת מקום ויכלו לתפוס את המערער בקלקלתו. ברם "ניסיון החיים והפסיכה מלמדים כי מעשי אינטנסיים מעשים מגונים במקומות חס피ים וגולויים כמו סלון הבית או חדר שכל אחד יכול להכנס אליו בכל עת, ואף שעה שאדם אחר נוכח בחדר במיטה סמוכה וכו'"ב" (ע"פ 5582/09, בפסקה 87). אכן, למרבה הצער, "עובדות מן במשפחה מתבצעות לעיתים ממש בקרבתם ומתחת לאדם של בני המשפחה" (ע"פ 5518/17 פלוני נ' מדינת ישראל, בפסקה 14 (להלן: ע"פ 17/5518)). בהינתן ראיות מוצקות לביצוע המעשים, הטענה שהם נעשו באופן "לא הגיוני"

אינה יכולה לפעול לטובת המערע.

הטענה כי דליה טפלה על המערע ארשמת שוא בניסיון לסתות אותו – לא תפסה מקום מרכזי בעיקרי הטיעון ולא בכך. האופן בו נחשפה הפרשה, כמתואר לעיל, כמו גם עיון מדויק בגרסתה, מותיר רושם עז כי היא לא רצתה להפליל את המערע, והעובדת שהיא שקלה את האפשרות של תביעה אזרחות או גישור, אינה מעוררת את מהימנותה (ראו עמ' 155, עמ' 185-187 לפרטוקול).

26. לשיכום, אין מקום להתערב בקביעה כי דליה העידה אמת. אין בדבריה לא סתייה ולא פירכה, לכל היותר אי-דוקים כרונולוגיים, ועל כך אין תימה, בהינתן שהיא העידה על מעשים שאירעו לפני כעשור שנים.

דורית

27. בהכרעת הדיון צוין כי "עדותה [של דורית] לוותה ברכיו רב לכל אורכה והקווי לספר על המעשים בולט לעין [...]. העידה גם על כך שנגה לשפשף את גופה בסקווטש לאחר המעשים להסיר מעלה ריחות, הפגינה זיכרון טוב של הפרטים וניכר כי תיארה אירועים קשים אומתם חוותה על בשרה" (פסקה 84). וכן אותן האמת ניכרים בעקבות גם בקירה מתוך פרוטוקול העדות. התיאורים קשים ואני רואה צורך לחזור ולצטט אותם. העדות מלאה בתיאורים מדוייקים של מקומות ואירועים, ובפרטים חוויתיים של ריח, בכி, תחושות של ייאוש, כאב והשפלה. בין היתר, העידה דורית: "אני אפילו זוכרת את הריח ואת מהهو שאי אפשר לשוכח (לא ברור – בוכה) והוא כל הזמן היה דואג להזכיר לי שתכף נגמר ותכף הולכים הביתה"; "אני זוכרת הכל [...] את הדקות שנרגאו לי כמו נצח. את ההתנדבות בתוקף שלי [...] יודעת שהוא עווה מהו שאינו לא רוצה ושזה אסור ושאני מתחננת ואני מבקשת".

28. בעיקרי הטיעון מטעם המערע נטען כי גרסתה של דורית סותרת ראיות אחרות בשני נושאים עיקריים: האופן שבו חשה לראשונה את מעשיו של המערע כלפי, ותיאור התקופה שבמהלכה ביצעה המערע את המעשים.

אפילו אם ניתן כי ניתן להציג סתיירות בין עדותה של דורית לבין ראיות אחרות בשני הנושאים הללו, אין בכך כדי לפגום במהימנותה ובאמינותה. טענותיו של המערע מסיטות את המבט לפגמים שנוגעים, לכל היותר, לקליפה החיצונית של הגופה, ואילו מבטנו צריך להתמקד בgrün, בלבית העדות, ככלומר בתיאור מעשיו הפליליים של המערע:

"נקבע, לא אחת, כי יש לבחון את אמינות גרסתו של קורבן עבירת המין בכללותה, תוך ניסיון לאתר את 'grün' האמת', ולעתים אף ניתן להסתפק ב'grün' הקשה' של הגרסה [...] במקורה דן, איןנו נזקקים להלכה זו מאחר שהמתלוננת שלפנינו מסרה גרסה שלמה, עקבית וקורנתית, וגם אם ניתן להציג על אי-דוקים או סתיירות בעדותה הרי שמדובר בעניינים שלולים ובבלתי מהותיים" (ע"פ 3308/15 שמיאן נ' מדינת ישראל, בפסקה 47 (17.5.2018) (ההדגשות במקור); ע"פ 10/4776 פלוני נ' מדינת ישראל, בפסקאות 96-97 (22.12.2012)).

על אחת כמה וכמה, כאשר מדובר בעדות על מעשים שבוצעו לפני שנים רבות, בגופה של ילדה קטנה, קשה לצפות לעיגון של האירועים במסגרת זמן מודיעיקט (ע"פ 8347/13 פלוני נ' מדינת ישראל, בפסקה 18 עמוד 13).

(11.2.2016). דורית אמרה זאת עצמה בבית המשפט:

"כמו שבטח השופטים מביניהם, בכל זאת, עשרים ומשהו שנה. אני זוכרת את מה שציריך לזכור אני לא אשכח לעולם. אבל אם אני לא מדיקת פה ושם, אם זה ארבע חמש פעמים או שש או שמונה פעמים – החוויה היא אותה חוויה. שלא תשכח לעולם. הכאב, רק הזיכרן על זה, לחזור לשם ובאמת לפתח את המקום הזה או את המגירה הזאת, שחוותי שאני אמות אותה. ובאמת, לעולם לא חשבתי שאני אדבר על זה. לחזור על זה פעם אחר פעם. משרד חקירות ובית משפט. [...] בכל זאת ירצה ב-10, 11, עד 12. זה לא. לא חשוב שהזה מה שציריך בכלל להתעכ卜 עליו או לא להאמין בו" (עמ' 384-883 לפרטוקול).

29. מכל מקום, בית המשפט דורית העידה באופן עקבי כי המעשים הפסיקו כשהגיעה לגיל 12, והסתירה הנטענת היא אל מול דבריה במשפטה כי המעשים נמשכו עד גיל 14.5. טענותו של המערער מעוררת קושי אינגרנטי, משום שאם הוא מיחס לדורות נטיה להפליל אותו, אז קשה להסביר מדוע התעקשה לצמצם בעודותה את תקופת הזמן שבמהלכה פגע בה. המשקנה המתבקש היא כי מדובר בטעות לא מהותית. בדומה, גם באופן המדויק שבו חופה דורית את המעשים, אין השלכה על המשקנה בדבר אשמתו של המערער. החשוב לעניינו הוא כי דורית לא יזמה או תכננה להפנות אצבע מאשימה כלפי המערער, אלא חופה את מעשייו באופן ספונטני במהלך אРОחות ערבית, לאחר שימושה העלתה את הנושא. חלק זה בעודותה אושר על ידי אמה ואחותה, וגם אם יש ביניהם אי-התאמות קלות לגבי התוכן המדוייק של השיחה, אין לכך השפעה על מהימנותה של דורית.

הודיה

30. בית המשפט קמא נתן אמון בעודותה של הودיה (פסקה 85 להכרעת הדיון), ולעומת זאת נטען בערעור באופן נחרץ כי "כל ראייה חיונית אפשרית לא רק שלא תמכה בעודותה של המתלוננת, אלא שימושה הפיר" (פסקה 30 לעיקרי הטעון). טענה זו נטונה ללא בסיס, ולא מצאת סתיות מהותיות בגרסתה של הודיה.

הודיה לא זקרה פרטים קונקרטיים על אירועים ספציפיים, אך תיארה באופן ברור ועקבי את המעשים המගנים שבייצעו המערער, את הסיטואציות שניצל לשם כך באופן שגרתי, וכן מקרה ספציפי שעוזע אותה במיוחד ונחרט בזיכרון:

"הפעם שהכי חרותה והכי מזעצת מבחןתי, שהוא נכנס לי את היד למכנסיים שלו. לתפוס את [...] האיבר מין שלו. תחתpsi חזק. תלחizi. עלי את היד למעלה למיטה. קצת יותר מהר יותר מהר. וזה פשוט הפסיק כשהיאidl הייתה רטובה. שהבנתי שהזה בעצם הסוף. זהה. באותו רגע יצאתי מהחדר. ולא חזרתי. באותו יום. ככה שלא עניין אותו אם הוא נרדם או לא נרדם. זה הסיטואציה שבעצם מזעצת. עכשוו, הסיטואציה הזו הייתה פעם אחת ויחידה. כי גם אם ולא ידעתי אם הוא דרש, אבל זה מה שבעצם צעד ו הציב פה את כל הגבול. כמובן, זהה היה נראה כבר לא כל כך בסדר".

ניכר מעדותה של הודיה כי היא הקפידה לא להפריז בחומרת המעשים ונזהרה לא להעיד על מה שאינה זוכרת (לדוגמה, היא לא זקרה ולא טענה שהמעערר הוריד את מכנסיו; עמ' 47 לפרטוקול), וראוי להdagש כי חלפו כעשרים

שנתיים מאז האירועים ועד שעמדה על דוכן העדים.

31. בערעור הודגש כי הودיה אמרה כי במהלך השנה "חשבתי שאני היחידה", על אף שהיא ידעה שגם אחותה נפוגעה מידי המערער. בנוסף, מסתבר כי הודיה סיפרה לאמה על המעשים זמן רב לפני חשיפת הפרשה, והיא לא סיפרה זאת מיוזמתה בעדות אלא רק בחקירה נגדית: "עכשו כשאתה מזכיר לי את זה. שאני זוכרת במעורפל *шибבנו*" (וראו גם להלן בפסקאות 56 ו-58). לכל היותר מדובר בסטיות שהן בשולי הדברים, ואין בכך כדי לגרוע, ولو במידה, מן המהימנות שניתן ליחס לlibet גרסה של הודיה.

גם הטענה כי באוטה תקופת המערער עבד שעوت ארוכות, "מסביב לשעון", לא פוגמת באפשרות כי הוא הגיע לבית הוריה של הודיה בשעות הערב באופן תדיר, כפי שהuidה (ראו פסקה 91 להכרעת הדיון). לדבריה המערער הגיע לביטם פעמיים-שלוש בשבוע ומתקין פגע בה בערך פעם בשבוע, במשך מספר שנים (עמ' 43-42). גם אם נניח לטובת המערער שהמעשים אירעו בתדרות נמוכה יותר, עדין מדובר בעשרות מקרים, באופן שמתיחס עם ההרשעה בעשרות עבירות.

המעערר הדגיש את השיחות שהתקיימו בין הודיה לבין דליה (אחותה) ומיטל (בת דודתה) בדרךן למסור עדות בתחנת המשטרה. אינוי סבור כי מגעים ספונטניים אלה, לאחר שהמתלוננות נקרוו לתחנת המשטרה ולא יזמו זאת - מיטלים דופי בתוכן הגרסאות או מעוררים חשש לתיאום גרסאות.

32. בנימוקי הערעור נוספו עוד טענות נקודות רבות לסתירות לכואורה בעדותה של הודיה, אך אין ממש בטענות. בחלק מהמקרים מדובר בטענות בתום לב (לדוגמה: הודיה טענה במשטרה בשם החברה שבפניו חשה את המעשים); חלק מהטענות בערעור גובלות בהטעיה (לדוגמה: הטענה Caino הודה לנפשה בסתרה לגבי קיומו של "מנהיג משפחתי" לשחק בשיערם של הדודים; עמ' 21 לפרוטוקול); ובמקרים אחרים מדובר בטענות שאינן מצדיקות התייחסות מפורתת (לדוגמה: הטענה מדוע הודיה המשיכה לה坦הג כרגע לפני המערער).

לסיכום, לא מצאתי בטענותיו של המערער עילה להתערב בקביעתו של בית המשפט כמו כי עדותה של הודיה מהימנה ונitin לבסס עליה מסקנות מפלילות.

מיטל

33. האישום השלישי בכתב האישום מתאר מעשים מיניים שביצע המערער במיטל כאשר הייתה כבת תשע. באישום זה מיויחסות למערער עבירות רבות של מעשים מגונים, אך ראוי לציין כי מיטל העידה בבית המשפט על פחות מעשרה מקרים (עמ' 525 לפרוטוקול). סעיף 3 לאישום מייחס למערער מקרים שאירעו בبيתו, בהם הושיב את מיטל על ברכו והתחכך בה. סעיף 4 מתאר מעשים דומים ברכבו של המערער וסעיף 5 מתאר מקרים שאירעו במחסן ליד ביתו של המערער. בבית המשפט, מיטל לא העידה על המקרים המתוארים בסעיף 3 בכתב האישום אלא רק על מעשים שהוא ברכב או במחסן (עמ' 475-470 לפרוטוקול). לכן, נקודת המוצא היא כי לא הוכחו מעשים שנעשו בתחום ביתו של המערער, וגם על פי גרסה של מיטל ניתן להרשיע את המערער רק ב"פחות מעשרה מקרים" (בהכרעת הדיון הוא הורשע ב"עבירות רבות").

בערעור נטען לסתירה פנימית בגרסתה של מיטל לגבי המקום שבו התרחשו "רוב המיעשים", אך מדובר בסתירה מדומה בלבד. תחילה, מיטל הסבירה באיזה חדר בבית יודותה נעשו הדברים (עמ' 471), ואחר כך אמרה שרוב האירועים היו ברכב או בبيתו של המערער, וליתר דיוק במחסן מחוץ לבית (עמ' 472-474). כך ברור גם מפסקה 54 להכרעת הדיון, אך גם אם היינו מניחים שיש סתירה לגבי "רוב המיעשים", היא לא גורעת מן המסקנה שהעבירות בוצעו במקומות הללו.

34. מן החומר שבפנינו עולה כי מיטל העידה בפירוט על המקומות והאופן בו ביצע המערער את המיעשים המגונים, וככלל שקרה על עקבות משטרת (נ/12 עמ' 66 ועמ' 71), בעדות הראשית (עמ' 470, 457-476) ובחקירה הנגדית (עמ' 501, 503-501). ניכר כי לכל אורך הדרכו לא בקשה לפגוע במערער, לא הפריצה בחומרת המיעשים או במספרם, ובחקירה המשטרת אף נמנעה מה להגיד את מעשיו כ"תקיפה", למורת שתיארה כיצד התחקך בגופה בהיותה ילדה בת תשע (נ/12 עמ' 70-71). בבית המשפט הגדירה את מעשיו: "ngeiutot b'makomot k'zat asorim" (עמ' 470 לפוטוקול), ולדבריה:

"והענין עם [המערער] היה נגיונות במקומות ק'זת אסורים, היום בדייעבד, משהו שלא ידעתי בתור ילדה. אפילו כל הזמן גדלתי באיזה שהוא פחד שאולי ככה דודים מתנהגים. שאם [המערער] מכניס אותנו לחדר בתור ילדות ואבא ואם נמצאים בחוץ ויזדים ש[המערער] מכניס אותנו לחדר, אז תמיד היה באיזה שהוא תירוץ של תעשי לי נעים בראש, תעשי לי נעים בגב. ותמיד זה היה עניין של התהוכחות כדי לשים את הישבן שלי על איבר המין שלו, מישושים באוזור החזה, ישבן, למזרלי מעל הבגדים [...] זה כאילו היה ידוע ש[המערער] קורא לקרוא לחדר, אין עם זה ממשו בעיני. וככה גם תמיד גדלתי שאולי פשוט ככה מתנהגים דודים וזה בתור ילדה קטנה".

35. לגבי התקופה שבה בוצעו העבירות, הרוי שבניגוד לנטען בערעור ולרשום הראשוני מתמלול החקירה, מיטל לא אמרה שבאותו זמן היו למערער ילדים, אלא דיברה על מצב שבו הייתה איתו בלבד בלבד בבית (נ/12 עמ' 72 ועמ' 80). מעבר לכך היא התקשתה בספר פרטים נוספים ולתאריך אירועים ספציפיים: "אתה דושם ממי שהוא לחזו 18 שנה אחריה וזה מהו שהוא במעורפל", ולצד זאת הבירה שהיא בתוכה בגרסהה "במא אחוז" (במא אחוז" (עמ' 534-533 לפוטוקול; נ/12 עמ' 74). בסעיף 42 לנימוקי הערעור נטען כי מיטל יודטה שהיא לא זוכרת מקרים ספציפיים, ואולם, ההפניה שם היא לעמ' 521 לפוטוקול, שבו מיטל נשאלת בחקירה הנגדית מתי שמעה על מה שקרה למחלונות האחרות, ועל שאלה זו היא השיבה: "אבל אני לא זוכרת, אתה רוזча שאני אגיד דברים שאני לא זוכרת". הנה כי כן, המערער מנסה ליצור באופן מלactivo את הרושם שמייטל לא זכרה את המיעשים, ולא היא.

יחד עם זאת, במהלך החקירה הנגדית, התבטה מיטל באופן שלכאורה מעורר קושי:

"ש: וכן מה שאני מבקש מךرجע למה אני מתעקש איתך, תביני, שלא תספר לי מה את מרגישה היום שקרה בדייעבד, אלא מה את באמת זוכרת בזכרון טהור,
ת: אני לא יכולה לזכור, לא בזכרון טהור ולא כילדת 9, זה משהו שאני לא יכולה לזכור, אתה מדבר אותי על 18 שנה אחרתה" (עמ' 504 לפוטוקול).

במבט ראשון, נראה כי מיטל מודה שאין לה "זכרון טהור" של האירועים אלא זכרונהמושפע מפרטים ששמעה מנוגעות אחרות, באופן ששולל את האפשרות לקבוע מסקנות על סמך עדותה. ואולם, לאחר שעניינו בהקשר שבו נאמרו הדברים, איןני סבור כך. דבריה אלה של מיטל בחקירה הנגדית, באו בסיכון לאחר שאמרה:

"אבל אני לא מבינה, יש, שוב, בתרור ילדה בת 9 ובתור אישה בת 27 לזכור מה היה לפרטים שאתה רוצה או מבקש שאני אזכיר זה מהו שהוא קצת בלתי אפשרי אוקי?"

בהקשר זה, נראה כי דבריה של מיטל על העדר "זיכרון טהור" נסובו על הפרטים המדוייקים של האירועים, להבדיל מן החוויה של האירוע עצמו, לגבייה העידה כי היא בטוחה ב"מאה אחוז". ואכן, קשה לצפות מילדת שנפגעה מinite לזכור את פרטי הנסיבות של האירועים לאחר 18 שנים. בכךודה זו מוטב לעצור ולהציג את הבדיקה בין נקודת מבטו של העד לבין חזקת החפות של הנאשם. מطبع הדברים, ניתן להבין מדוע עד שחווה אירוע טראומטי מתקשה לספק עדות מלאה ו珂הרטנית שתכלול את כל הנסיבות הרלוונטיים, ואין לצפות מאדם כי יזכיר פרטי אירוע טראומטי כאילו תיעד אותו בזמן אמת, ביחס מיוחד בקרובן עבירת מין" (ע"פ 00/993 נור נ' מדינת ישראל, פ"ד נ' (6) 205, 221 ו-233 (2002)). זהה הפריזמה שדרוכה נבחנת מהימנותו של עד או מתלון, אשר אינה בהכרח מטעערת אם מתגלים בה חוסרים, אי-דיוקים או אפילו סתרות. בד בבד, מבחינת היחס של בית המשפט לזכיותו של הנאשם, ברור שרפף הוואדות הנדרש להרשותה אינם מתגמש בשל הקשיים הסובי-קטיביים של העד למסור גרסה מלאה. כפי שציינתי בעבר:

"במרכז ההליך הפלילי נמצא הנאשם, הוא שעומד לדין והוא עשוי לשאת בעונש קשה מנסהם אם יורשע. ה'MBOLעת הראייתית' המיוחדת לעבירות המין מקשה עד מאד על מלאכתו של סנגור. דוקא בשל האופי המיוחד של עבירות מין במשפחה, המבוצעות בחדרי חדרים, נקל לטפל על נאשם עלילת שוויא, באשר נמנע ממנו להעיד עדי ראייה שחזו במתרחש וכך לסתור או להפריך את הטענות נגדו. הנה כי כן, ניתן להצביע על 'היררכיה' של קושי בקביעת מצאי מהימנות ועובדת. במדרגה הראשונה ניצבות העבירות 'הרגילות', מעליין עבירות המין לסוגיהן השונים, ומעליין עבירות מין במשפחה" (ע"פ 09/5582, בפסקה 91).

קשיים דומים התגלו גם בהליך הנוכחי, ומידת הזיהירות היא בהתאם, אך בסופה של ההליך התרשם בית משפט קמא כי מיטל: "ד"יקה מאוד בעדותה בתיאורה את האירועים ועדותה הותירה רושם מאוד טוב מבחינת כנotta ואmittoot תיאורה" (פסקה 86 להכרעת הדיון). חרף טענותיו של המערער, שהעיקריות שבhn מפורטות לעיל, לא עלה בידו לשכנע כי בית המשפט שגה בהערכת המהימנות. האפשרות להסתמך על עדותה של מיטל קשורה גם לאופן שבו חופה לראשונה את גרסתה בפני אמה ואחותה, כמתואר לעיל (בפסקה 3), לפני שנודיע לה על החקירה המשטרתית ולפני שמעה כי אחותה נפגעה מיד ידי המערער. נסיבות אלה תורמות לאמינות המיויחסת לדבריה.

.36. לסייעו: הקביעה כי מיטל מסרה עדות מהימנה ואמינה – נותרה על כנה.

נאווה

37. נואה העידה בבית המשפט כי המערער אنس אותה פעמים רבות, שמתוכן היא זכרה בבירור שלושה מקרים, וכי ניסה לבצע בה מעשה סדום, וביצע מעשים מגנינים רבים תוך הפעלת כוח. בית המשפט קמאו התרשם כי "המעשים הטרואומטיים אותו סבלה מידיו הנאשם נחקקו בגופה כמו בזיכרון [...] במהלך עדותה ניכר היה מאוד הקושי שלא להעיד על האירועים, התקשתה לעמוד, בכטה, ועודותה רחוקה הייתה מושקף דמות של מי שמתארת אירועים אותו לא חווותה על גופה" (פסקה 88).

עjon בפרוטוקול הדיון מחזק מאד את המסקנה זו. תוכן העדות, וככל שניתן להתרשם - גם הדינמיקה של החקירה הנגדית, מותרים רושם עמוק כי נואה דיברה מדם ליבה. בין היתר, נואה העידה כי המערער:

"עשה بي מעשים מגעילים. שהייתי נגעלת עצמי ונגעלת ממנו, הייתה מביאה אותי מגבונים שידעתי שאני הולכת לישון שם, הייתה מנתקה את כל הגוף שלי עם מגבונים. הייתה בוכה שעות, ישבת על המיטה תופסת את الرجل מתרנדנדת וובכה, לא היה לי את מי לשטוף לא היה לי איך לשטוף, לא ידעת אם זה מותר, אם זה אסור. רק ידעת שהוא מכאייב לי זהה לא בסדר".

38. בערעור נטען כי גרסתה של נואה לא מתישבת עם העובדה שאיש בסביבתה הקרובות לא הבוחן בחבלות על גופה. אין ממש בטענה זו. ראשית, גם אם איש לא הבוחן בחבלות – אין בכך ראייה שהדברים לא קרו. שנית, נואה העידה שהיא הסתירה את המעשים: "היהתי צריכה לשקר לאמא שלי זהה קרה לי ממכה בארון" (עמ' 363). בנוסף, וחשוב עוד יותר: התנגדותה של נואה בזמן אמת מחזקת מאד את אמינותה. דוגמה אחת לכך היא עדותה של נואה כי היא ניסתה להתחמק מלהגיע לבתו של המערער כדי לשמור על ילדיו, אך נאלצה לעשות זאת (עמ' 366). אביה של נואה מסר בבית המשפט גרסה זהה (עמ' 766-767), וכן גם אמה (עמ' 697).

במשטרת נואה העידה כי אחד האירועים קרה כשאשתו של המערער הייתה בחו"ל. בחקירה הנגדית בבית המשפט נאמר לה כי הנסעה לחו"ל הייתה במועד שאינו מתישב עם גרסתה, ונואה השיבה שהיא אינה בטוחה בכך, יוכל להיות שאשתו של המערער הייתה במקום אחר (עמ' 436). הקושי לתארך את האירוע לא גורע מתווך עדותה של נואה, ולא מדובר בסתירה שפוגמת ב邏輯יותה. טענה נוספת היא לסתירה בין נואה לבין אמה, שהעידה כי נואה ישנה בבית המערער רק כשאשתו הייתה בחו"ל. גם בכך אין ממש. אביה של נואה העיד שלפעמים היא ישנה בבתו של המערער (עמ' 767), גם אמה לא שללה זאת (עמ' 699), ואפילו המערער עצמו העיד כי "תכן שהוא נרדמה בבתו מספר פעמיים ל"שעה או שעה וחצי" (עמ' 1296).

טענה נוספת היא כי הודעתה של נואה במשטרת לגבי האופן בו הסטים "הארוע השלישי" (נ/47) אינה עולה בקנה אחד עם גרסתה בבית המשפט (עמ' 374). דא עקא, בגיןו לנטען, מדובר בגרסה אחת, עקבית עד מאד. ההבדל הקל לגבי האופן בו הסטים האירוע (אם המערער שמע רעש ויצא מהחדר או שנישק את נואה ואמר לה לילה טוב) אינו בהכרח סותר. בנוספ', גרסתה של נואה בעימות עם המערער (עמ' 101) זהה לגרסהה בבית המשפט כך שאין בסיס לטענה שהגרסה התפתחה או השתנתה עם הזמן. על פי גרסתה של נואה האירוע התרחש בבית חמיו של המערער, ואילו המערער טוען כי נואה מעולם לא הגיעו למקום. מطبع הדברים נואה התקשתה לתאר את הבית, שבו שהתה רק פעם אחת לפני שנים רבות, אך העידה שהיא זכרת "גינה גדולה". המערער לא הפריך את טענתה זו, ונוכחות הפירוט והדקדקנות שאפיינו את נימוקיו הערעור - חזקה עליו שהיא עשוה כן אם הייתה מוכחת או-התאמת דבריה.

39. לסתוקם: נואה תיארה בבית המשפט מעשים חמורים ביותר שעשה המערער. עדותה מהימנה, עקבית ומשמעות. טענותיו של המערער אין מغالות פגם כלשהו בוחלתו של בית המשפט כמו להסתמך על עדותה ולבסס עליה הרשעה. כפי שיפורט בהמשך, בחקירותו במשטרת המערער גם הודה בביצוע מעשים מגונים בוגפה של נואה.

אורנה

40. המערער טען כי קיימים הבדלים מהותיים בין תמליל החוקירה של אורנה שנערך על בסיס הקלטה (נ/43) לבין ההודעה שרשמה החוקרת (נ/44). אף נטען כי ההבדלים הם כה משמעותיים עד ש"דבר זה גובל בשיבוש הליכי משפט" (פסקה 287 לעיקרי הטיעון).

עינתי במסמכים האמורים ולא מצאתי בסיס לטרוניותו של המערער. מבלי לחזור בפירוט על כל הטענות אסתפק בשני דוגמאות להמחשה. המערער הlion על פערים בין התמליל לבין ההודעה ביחס למועד שבו התחילה העבירות. למעשה, על פי התמליל: "ש: לפני כמה זמן זה היה? ת: אני לא זוכרת... (משפט לא ברור)", אחר כך אומרת אורנה "icity ד', ה', ו'", ולאחרysis מעירכה שהיתה בת "שמונה, תשע" (נ/43, ע' 1). על פי ההודעה שערכה החוקרת, אורנה אמרה: "זה התחיל כשהייתי בכיתה ה' כלומר הייתי בת תשע" (נ/44, שורה 4). המערער הוסיף וטען כי תמליל החוקירה המתלוננת כלל לא זכרה מתי הייתה הפעם הראשונה בה נפגעה, ומפנה לעמ' 2 לפירוטוקול. ואולם, את השאלה שנסאלת שם ניתן להבין כשאלת על תוכן האירוע ולא על המועד ("את זוכרת את הפעם הראשונה?" - "לא"). בשני המקרים לא מצאתי דופי בהודעה שרשמה החוקרת כדי לשקוף את עיקרי הדברים. כאמור, מדובר בדוגמאות שמראות כי הערעור אינו מבוסס ואני מצבע על כלים אמיתיים בחקריה או בגרסתה של אורנה. יעיר כי בתמליל חסרים משפטים שלא פוענו בתמלול, גם משומ שאורנה בכיתה בשעת החוקירה, וכיتكن שבנקודות אלה עדיפה דוחקה ההודעה שרשמה החוקרת. הטענה לשיבוש הליכי חוקירה אף נדמית בעיני מופרכת מעיקרה בשים לב לכך שהחוקירה הוקלה ותומלה, כך שבשום שלב לא הייתה אפילו אפשרות תיאורית להסתיר את תוכנה מעיני ההגנה או בית המשפט.

[במאמר מוסגר: אין זו פעם ראשונה שיש פער בין התמליל המדויק לבין התקציר שנרשם בזמן אמת על-ידי החוקר. השאיפה היא כמובן לדוק מקסימלי ועל החוקר להישמר שלא לתקצר את הדברים באופן שעלול להטעות. עם זאת, יש לזכור כי אין די תמלול מלא, שנערך בניחותה תוך כדי שימוש הקלטה, כדי הودעה שנערכה בזמן אמת, בזמן החוקירה, ומיעודת לחתימה מיידית של הנחקר].

41. המערער טען כי אין מקום לקבל את עדותה של אורנה שכן "כל התיק הזה מושרש על תיאום גרסאות שהוא בו כדי להשפיע בצורה קשה על זיכרונות האותנטי של העדים" (פסקה 307 לנימוקי הערעור). טענה זו הופרחה ללא ביסוס, והמערער לא טרכ להסביר מי יכול היה לדבר עם אורנה לפני שהיא מסרה את גרסתה במשטרת וממי יכול היה להשפיע על האופן בו היא זוכרת את האירועים. למעשה, אורנה הייתה הרשונה שמסרה עדות במשטרת, בזמן שהמתלוננות האחרות לא חשבו על כך, והוא גם לא קרובות משפחה של יתר המתלוננות.

42. טענה נוספת היא שאורנה הושפעה משיעורי חינוך מיני ולכן "չסה למעשי של המערער קונוטציות מיניות". אבל מי אמר שזה נכון? למה זה שהמערער היה מושיב את [אורנה] על ברכו, בהכרח אמרו להוביל למסקנה שמדובר במקרה מיני?" (פס' 311 לנימוקי הערעור). בנסיבות העניין, זהה טענה כמעט מסקוממת. אורנה העידה באופן עקי

ובror על האופי המיני הבוטה של המעשים:

"از כשהייתי מגעה בבית שם הוא היה מצוי זמן שאין בלבד, או היה גורם שהיה זמן בלבד, והוא [מתחלת לבוכת]. היה מושיב אותו עליון, עם האביר מין שלו מתחת אליו [...] הוא היה מזיז אותו קדימה ואחוריה, ולא היה יודעת מה הוא עשו לי, מה הוא רוצה ממני [...] והיה לחש לדברים באוזן. להגד שאני אהבת אותו, להישבע על זה" (עמ' 540-545 לפוטוקול).

הדברים אינם מותירים מקום לפרשנות. יתר על כן, אין מנוס אלא להזכיר גם כאן שהמעערע עצמו הודה במשטרת שהתחכר בגופה של אורונה באופן מיני. בית המשפט המערע חזר בו ואמר שהדברים נאמרו רק מתוך החשש שהפעילו עליו החוקרים, והוא מעולם לא ביצע באורונה מעשה בעל אופי מיני. הטענה העובדתית כי הוא השיב את אורונה על ברכו, והיא פירשה זאת בטעות כמעשה מיני, לא נשמעה מפיו בשום שלב ויש לדוחה מכל וכל.

זאת ועוד, מספר שנים לפני שאורונה מסרה את הودעתה במשטרת, היא סיפרה לחברתה שהמעערע הטריד אותה מינית. אותה חברה נחקרה במשטרת והעידה בבית המשפט, וגרסתה דומה מאד לגרסה שמסרה אורונה (עמ' 736-737 לפוטוקול). בנימוקי הערעור (פסקה 306) נטען כי לאו זהה חברה נאמר מראש שהוא עומדת להחקיר על הטרדה מינית מצד המערע. גם בהקשר זה, טענותיו של המערע מתמקדות בטפל ולא בעיקר. לחברתה של אורונה לא היה מניע כלשהו להכפיש את המערע, ובית המשפט ייחס משקל לדבריה (פסקה 91 להכרעת הדין). החברה מסירה עדות ברורה ומפורטת שעולה בקנה אחד עם גרסתה של אורונה, ויש לכך כדי להוסיף משקל ניכר לדבריה.

43. גם בעניינה של אורונה טען המערע כי אכן הייתה נפגעת, היה מצופה ממנו לא להפסיק לבוא לבתו (פס' 808 לנימוקי הערעור). תמייה זו אינה במקומה. אורונה העידה על מעשים שביצע בה המערע כשהיא הייתה בכיתה ה', והלכה לבקר בבית חברתה. לדבריה: "זה היה לא נעים לי, אבל לא הבנתי מה זה" (עמ' 609 לפוטוקול). במהלך החקירה הנגידית, אורונה אף נשאלה ישירות מדוע המשיכה להגיע לבתו של המערע, והשיבה בכנות: "אני לא יודעת למה. זה, כי קודם כל היא הייתה חברה שלי, והייתה אומרת לי כל הזמן לבוא אליה. חשבתי שאלוי הפעם אכן זו יגמר וזה לא יקרה. אבל זה היה קורה, אז התחלתי, זה לא היה לי נעים אף פעם, הדברים האלה שהיא עשו לי. אבל אני באמת לא יודעת למה המשכתי ללכת אליה" (עמ' 548). זהה תשובה הולמת, וראוי להזכיר, כי גם בנסיבות תמהות הרבה יותר, התנegasות "לא רצינלית" של קורבן עבירה מין אינה בהכרח פוגמת בנסיבות העונין (עמ' נימן, בפסקה 26; ע"פ 6375 בבקוב נ' מדינת ישראל, פ"ד נח(2) 419, 429 (2004)).

44. לא מצאתי ממש גם ביתר טענותיו של המערע נגד המהימנות שייחס בית המשפט קמא לעדותה של אורונה, ומסקנתו עומדת בעינה.

רחל

45. כזכור, רחל סירבה להגיע לתחנת המשטרה למסור את גרסתה. גם כאשר עמדה על דוכן העדים היא הבירה: "אני לא רציתי להיות במעמד הזה. אני אפילו התחמקתי, יכולת להגיד, מלהגיע למקום הזה", אך "לצערנו גם אני בין

הנפגעות" (עמ' 988). רחל שיתפה שהוא סובל מ"חורים בזיכרון" בעקבות טראומה שחוויתה (בל' קשר לערעර). רחל העידה בבית המשפט על מקרים רבים שבהם המערער נגע באיבריה המזונעים, ולדבריה המעשימים נמשכו שנים, כמעט בכל הזדמנויות אפשריות. היא לא הצליחה להזכיר במקרה ספציפי אך עדותה כללת פרטים: חלק מהמעשימים נעשו בيتها, בחדר של אחותה, בערבי שבתו, והumaruer שלח ידים מתחת לבגדים, התחכך בה, והגיע לסיפוק מינית. לדבריה, המערער היה "ונגע באיברים אישיים ופרטיים [...]" העדה בוכה [...] ברוב המקרים, המקרה היה נגמר בזה שהמנסים שלו רטוביים [...] העדה בוכה] כשהייתי אומרת די, מספיק, אני לא רוצה, הוא לפעם היה מפסיק. לפעמים רק היה רוצה לגמר ואז להניח לי" (עמ' 994-993 לפוטווקול).

לאחר שהוזכר לה כי בחקירה במשטרה היא צינה את הריח של המערער, אמרה שהיא אכן זוכרת ש"היה לו ריח של זעה. ריח של, של התעיפות [...] ריח של גבר. אני לא יודעת, אני לא יודעת. ריח לא נעים. לא יודעת" (עמ' 1006).

בית המשפט קמא התרשם כי "במהלך עדותה בלט הקושי שלה להעיד והשבר בו היא נמצאת בשל הצורך להעיד נגד הנאשם. מעודותה ניתן היה להתרשם בבירור שהנה האדם האחרון אשר יבקש להעליל על הנאשם" (פסקה 90). ואכן, אין ספק שרחל לא רצתה לפגוע בumaruer. אפילו בזמן המשפט, היחס שלה כלפי אמביולנטי ("היום אני לא יודעת מה אני מרגישה כלפיו. לא שנאה, לא יודעת כעס. לא יודעת אהבה, לא יודעת דוד. לא יודעת, לא יודעת" (עמ' 1018, 1004, 1002)). לא לモtar להביא כאן גם את התבטאותו של המערער בבית המשפט: "[רחל] היא אוהבת חי" ואני חשב שאני אוהבת חיה [...] אני רוצה להגיד שאני אוהבת אותה באופן מיוחד, היא אוהבת אותה באופן מיוחד. הייתה בינו לבין אהבה מיוחדת" (עמ' 1285-1286).

46. גם המערער לא טען שרחל מנסה להפليل אותו, אלא לטענותו האירועים עליהם סיפרה מבוססים על זיכרון כוזב, שנוצר לאחר שהפרשה התפרסמה ובעקבות חשיפה למידע חיצוני. בית המשפט קמא לא התייחס לאפשרות זו בהכרעת הדין.

בניגוד לטענות דומות לגבי יתר המתלוננות, טענתו זו של המערער אינה משוללת יסוד. ניתן למצוא בעדותה של רחל ביטויים שלילדים על "זיכרון מודחך". לדבריה, היא החלה להזכיר באירועים רק לאחר שהumaruer נעצר. אמה של רחל שאלת אותה אם היא נפגעה ממנו, ותשובה הראשונית הייתה שלילית, אך באותה לילה החלו לצוץ בראשה הבזק זכרונות. עם חישפת הפרשה ובמקביל לטיפול פסיכולוגי בעברית, היא נזכרה בהדרגה בפרטים נוספים:

"שאלת שלי שאלת אותי אם קרה דבר כזה. אמרתי לה לא. במילה הראשונה שלי הייתה לא. באותו לילה באמת ישנתי עם עצמי וחשבתי ונזכרתי ונהייה לי פלאשbacks. הבנתי שכן" (עמ' 1005).

"אני מטופלת אצל פסיכולוגית. הרבה דברים עולים. הרבה דברים צפים. הרבה דברים שלא הייתי מודעת להם ויצאים מתוך מקום שלא חלמתי בכלל שיצאו [...] אני מטופלת בגל החוסר זיכרון זהה. בגל הבעיה הקשה הזאת" (עמ' 1011).

"זה הזמן שפתח לי. כן. זה הזמן. לא הפסיכולוגיה. אני עצמי והזמן שעובר. כל יום שעובר אני יכולה גם לדעת עוד ועוד

דברים על עצמו. כי אני מחדדת לעצמי את הזיכרון שאייבדתי [...] אני עדין סובלת מזיכרונות. אני עדין [...] בגלל זה אני לא אומרת מה שאני לא זוכרת" (עמ' 2016).

"אני נזכרתי אחרי שאמא שלי שאלת אותה את השאלה. ולאט, עם הדברים, לאט, לאט גם אני שזרתי לעצמי את מה שקרה לי" (עמ' 1049).

"כל שאני עצמי התמודדתי עם המצב שלי, יצאו לי דברים החוצה [...] אחרי יום יומיים אחרי שלוש, כל יום עלה לי דבר אחר" (עמ' 1050).

47. מצד שני, התייחסות אחרות של רחל מלמדות כי במהלך השנים המאוחרות לא נמחקו מזיכרוןיה ולא מדובר בשיכחה מוחלטת. מהתייחסות אלה נראה כי היא אכן הדיחקה ושכחה את פרטי המעשים אך זכרה את עצם קיומם. הבזקי הזיכרון הציפו אותה פרטימ ותחשנות, אך לא את עצם העובדה שהיא נפגעה מידיו המערער.

"אחרי שהזכירו לי את המקרה הזה, ששמי בצד, אז בעצם, אני היה לי פלשבקים של זה" (עמ' 990).

"שמי את זה בთוך מגירה, לנעוול, לסגור. לא רציתי לפתח את זה לעולם" (עמ' 1050, וכן עמ' 2002).

רחל מתארת את היחס שלה למעשים ולמערער בזמן עבר, ומספרת גם על התחששות שלה כלפי המעשים וככלפיה המערער בתקופה שלפני חשיפת הפרשה. בא-כוחו של המערער שאל את רחל אם בזמן אמרת היא הבינה את משמעות המעשים, והיא השיבה: "לא הסתכלתי על זה אסור מותר. הסתכלתי על זה כסוג של אהבה" (עמ' 1042). לשאלת מדוע היא מעולם לא חשפה את מעשיה של המערער, ענתה רחל תשובה שלא קשורה לביעיות זיכרונו אלא לנסיבות אחרות:

"ש: לא חשבת לספר את זה לאף אחד?

ת: לא.

ש: למה?

ת: לא יודעת. מהפחד אولي, אולי

ש: מהפחד ממה?

ת: מהפחד שיקרה, מה שקרה עכשו, אבל רק איתני בבית משפט, פה.

ש: אז תקשיבי, אז את כן הבנת שמשהו פסול. אם את תספרי אז יהיה בית משפט. זה מה,

ת: לא. אני פחדתי שהיא בלางן מזה. שאני פחדתי, שזה. אני יודעת שהוא משוה אסור [...] אבל סוג של אהבה" (עמ' 1042-1043).

זאת ועוד, רחל העידה על מחשבותיה במשך השנים שחלפו: "תמיד חשבתי שהוא אוהב אותי יותר מדי. גם אף פעם לא חשבתי שהוא עוד נספנות. תמיד חשבתי שהוא אהבה שלו אליו". שהוא כה אהוב אוטי" (עמ' 1042-1043); "ניסיתי ליחס את זה לדוד. לדוד אהוב [...] זה מה שהרגשת. שודד שלו אהוב אוטי בצורה קצת שונה [...] יותר מחייב. יותר" (עמ' 1063). תיאור הזיכרון המתמשך מוכיח שגם אם היא שכחה את פרטי המקרים, רחל "תמיד" זכרה ש"כה הוא אהוב אותו".

48. בנסיבות אלה קשה לקבוע כי מדובר ב"זיכרון מודחך" במובן של אמנה מוחלטת. להבדיל ממקרים אחרים שבהם התעורה הסוגיה, ענייננו הצדדים לא הגיעו חווות דעת מטעם מומחים שיכולים היו להתייחס לטענה כי מדובר ב"זיכרון מודחך" או "זיכרון מושתל". סוגיה זו בכללותה לא הtalבנה בבית המשפט כאמור, וקשה לקבוע מסמורות, אך ניתן שהמונה המתאים לענייננו הוא "זיכרון משוחזר":

"הлик של הזיכרות וחוור הדרגתית עד לבניית הרצף של הסיפור המלא והקורנטי, לעיתים חלק מהתהליך התרפוי". לדעתו, השימוש במונח זה הוא 'נטרלי' ויכולם לעשות בו שימוש הן הצדדים בתופעה של זיכרון מודחך והן הגורסים כי הדבר עלול לגרום לשחרור זיכרונות שואים וכי מדובר בזכרון שגוי או מושתל" (ע"פ 5582/09, בפסקה 126).

כפי שציינתי לעיל (בפסקה 15), הזיכרות הדרגתית אינה מאפיינת רק מקרים של "זיכרון מודחך" (לשלהות התמונה עצין כי ישנם מומחים שדעתם כאשר "זיכרון מודחך" עולה באופן הדרגתית, מתעורר חשש שממדובר בזכרון כוזב (ראו ע"פ 5582/09, בפסקאות 68 ו-72; ועדה שונה בפסקה 113)).

49. מכל מקום, גם אם נניח שבבסיס עדותה של רחל עומדת "זיכרון מושחזר", הרי שבאופן עקרוני ניתן לבסס על עדותה הרשעה בפליליים, אם קיימות ראיות מחזקות ממשמעות. עמדתי על כך בע"פ 2218/2018, בפסקה 98: "במקרה של זיכרונות מודחכים, נדרשים חיזוקים נוספים ומשמעותיים יותר לגרסת המתלון, כדי לצמצם כל שנית את האפשרות ל'טכוני משגה'" (ההדגשה המקורי). וכן בע"פ 5862/09, בפסקה 128: "אחר שהכלים העיקריים של מהימנות ושל מצב נפשי מאבדים ולן חלק מכוחם, על בית המשפט לטור אחר ראיות מחזקות חייזניות שאינן נובעות מהמתלוננת עצמה כדי להרשיע את הנאשם, כגון: עדויות נוספות, מעשים דומים, הודהה או ראשית הודהה וסימנים רפואיים או נפשיים-התנהגותיים בזמן אמת" (וגם ע"פ 3958/08 פלוני נ' מדינת ישראל, בפסקה 85 (10.9.2014)). ענייננו אין עדמים נוספים לאירועים המוניים שעលיהם העידה רחל, וגם אין ראיות שנערכו בזמן יoman או תיעוד רפואי), אך כפי שאפורט, עדותה של רחל זכתה לחיזוק באמצעות ראיות חייזניות, מעשים דומים וראשית הודהה מצד המערער.

50. תחילת, בית המשפט קמא נתן אמון בגרסתה של רחל, וקריאת הפרוטוקול מחזקת את ההתרשםות כי על אף קשיי הזיכרון, היא העידה רק על חוותות שחוותה. תיאור הרית, הסיטואציות המינויות, התחששות, המיקום המדוייק, וההדגשה כי המערער הפסיק לגעת בה כאשר סירבה - מחזקים את אמינותה. עדותה של רחל מתאפיינת בפתחות

וכנות לגבי בעיות הזיכרון שלה, והיא העידה כי היא מkapidea לספר רק פרטים שהיא זוכרת בוודאות: "אני מדברת מתיישר מה שכן אני זוכרת [...] מה שאינו לא זוכרת, ואני שמחה שאני לא זוכרת גם"; "אני מנסה כל יום להזכיר כל יום שאינו נזכר בפרטים אחרים. לא זוכרת. זוכרת גם אצל סבא. לא זוכרת בוודאות. אז אני מעדיפה להגיד לא זוכרת" (עמ' 1036 לפרטוקול).

כדי להסביר מדוע רחל העידה נגדו למרות אהבתה כלפיו, טען המערער כי גורמים במשפחה לחזו עליה לעשות כן במסגרת עליית שווה שנולדה מניסיון שחיטה. רחל שללה זאת מכל וכל, ושללה גם כל ניסיון חיצוני להשפיע על עדותה (עמ' 1026, 1057). כאמור, עדותה התאפיינה בכנות ופתיחות, גם במקרים "חלשות" מבחינתה, ולכן אין מפרק בדבריה אלה.

51. כאמור, גרסתה של רחל נתמכת גם בחזוקים חיצוניים. לדבריה, המעשים המוגנים היו מתחילה כשהמעערער היה מבקש ממנה לשחק בשיערו ולעשות לו מסאז' (עמ' 995). מתלוננות נוספת כי המעשים המוגנים התחילו בכר שהמעערער היה מבקש מהן "לעשות לו נעים בגין או לשחק לו בשער" (הוدية - עמ' 18; נואה - עמ' 363-364; מיטל - עמ' 470). גם המערער עצמו אמר בבית המשפט: "אהבתי מסג', שמחקים לי בשער", ובחקירה במשטרה הודה בביצוע מעשים מוגנים בנאה ודליה בדיק בסיטואציות כאלה (ת/2). בנוסף, רחל העידה כי המערער היה מצמיד אותה לקיר ומתחכך בה מאחור עד שהגיע לסייע לסייע (עמ' 993); ומיטל העידה על מעשים זרים (עמ' 474).

כאן המקום להזכיר כי ערב התלונה של רחל במשטרה היא נכחה במפגש המתלווננות, ובأמור, ההנחה היא שהן שיתפו בעicker רגשות אך גם חלק מהפרטים העובדים. עובדה זו מחייבת משקלו של החיזוק שנובע מדמיון בין הגרסאות. המערער אף ביקש לראות בכר הוכחה לכך שזכרונה של רחל הטעה אותה, שכן הctrapותם של קשיי הזיכרון ויזום העדות מעוררים קושי ניכר לקבוע ממצאים על בסיס גרסתה. לכארה זהה טענה כבדת משקל, אך היא מתעלמת מシחת טלפון שנערכה לפני מפגש המתלווננות. בשיחה זו, מיום 22.4.2014, התקשרה החקורת לרחאל, ורחאל סיפרה בקצרה כי [המעערער] נהג להתחכך בה בגילאים 14-15 ככל הזכור לה" (נ/37). ראייה זו מוכיחה בבירור שגרסתה של רחל לא נוצרה לאחר מפגש המתלווננות אלא קודם לכן.

52. על רקע דברים אלה, אני סבור כי הובאו חזוקים מספקים לעדותה של רחל, באופן שאינו מותיר ספק סביר בכר שהמעערער ביצע בה מעשים מוגנים. על אף קשיי הזיכרון, רחל העידה עדות אותנטית. תיאור הסיטואציות שבן התחילה האירועים המוגנים - אינם שניים בחלוקת. יש קווי דמיון בין גרסאות של מתלווננות אחרות, ואנמנם היא השתתפה במפגש המתלווננות לפני שמסירה עדות במשטרה, אך עוד לפני המפגש היא דווחה לחוקרת המשטרתית שהמעערער התחכך בה כשהיתה ילדה. המערער הודה בביצוע מעשים מוגנים בנسبות דומות באחיזיות נוספת. הctrarותן של נסיבות אלה, מקשה עליי לתאר תרחשיש שבו העדות אינה אמינה. המסקנה היא כי רחל העידה על חוות אמיתיות שאירעו בנסיבות: המערער נגע באיבריה המזcnעים והתחכך בגופה עד שהגיע לסייע לסייע מיini.

53. בשלב זה יש להידרש לטענתו החלופית של המערער כי המעשים נעשו רק לאחר שמלאו לרחל 16 שנים, וכן אינם מהווים עבירה פלילתית. הבסיס החקוי לטענה זו הוא הרגדירה הממעatta בסעיף 351(ה) לחוק העונשין, התשל"ז-1977: "לענין עבירה של בעילה אסורה לפי סעיף קטן (ב) או של מעשה מגונה לפי סעיף קטן (ג) (3) שנעשה בידי מלאו לו שש עשרה שנים, לא יכללו דוד או דודה, גיס או גיסה בהגדרת 'בן משפחה'". לטענת המערער, גם בהנחה שהמעשים התרחשו כפי שרחל תיארה אותם, עדין לא ניתן לקבוע שהם נעשו לפני שמלאו לה 16 שנים. זאת,

ונוכח קשיי הזיכרון של רחל והקושי שלה לתאריך את האירועים, וכן בהינתן שהוא העידה כי מספר מקרים אירעו בברגורה.

אין בידי לקבל את טענתו של המערער. אמנם רחל לא יודעת לומר בוודאות באיזה גיל הייתה כשהמעערער התחליל בצעע את המעשים המוגנים, אך ברור מטער עדותה שהיא הייתה מתחת לגיל 16. במשפטה היא אמרה שהאירועים התחילו "בערך מגיל 12", ובבית המשפט אישרה זאת. גם כשאמירה שהיא לא זוכרת באיזה גיל הייתה, היא הסבירה: "ילדותה. 16, 14, 12" (עמ' 990). בחקירה נגדית חזרה על טווח זמנים דומה: "מגיל 12 עד 17" (עמ' 1020); "אני זוכרת שהזה היה בין 12 ל-15. יכול להיות אפילו 10. אני לא זוכרת בוודאות [...] בסביבות ה-12. זה כמעט, ככה, גיל שאני זוכרת" (עמ' 1044). ובחירה החזרות: "בסביבות ה-12. עוד פעם אני חוזרת ואומרת בסביבות ה-12. אני לא יודעת גילאים ממש, מתי התחליל, מתי הגיע, מתי סוף. בסביבות ה-12". מטער רצף ההתבטאות הללו מתרברר כי למרות הקושי לתאריך במדוקיק את המעשים, ברור שהם התחילו לפני שמלאו לרחל 16 שנים, ולפיכך טענתו של המערער נדחתה.

54. מסקנה: אין מקום להתערב באמון שרחש בית המשפט קמא לעדותה של רחל, ונינתן להרשיע את המערער בעבירות של מעשים מוגנים ברחל לפני שמלאו לה 16 שנים.

הודאותיו החלקיות של המערער וטענות נוספות בערעור על הכרעת הדין

55. כפי שציינתי לעיל, המערער הודה במשפטה בחלק קטן מהמעשים המוגנים המיוחסים לו בכתב האישום, אך בהמשך חזר בו וגם בערעור נטען כי מדובר בהודאת שווה. אין בידי לקבל את הטענה. בית המשפט קמא כבר עמד על הטעמים לדוחית הטענה (פסקה 93 להכרעת הדין) והדברים מקובלים עלי. בקצרה אציין כי לאחר היועצות בעורר דין, המערער מסר הودאה חלקלית, אך מפורטת, והביע חרטה על ביצוע מעשים מוגנים בשלוש מתלוננותם בהיונן קטיניות (ת/2; פסקה 40 להכרעת הדין). הוא לא חזר בו מהודאותו גם בחקירות הבאות, למעט לגבי אחת המתלוננות. בחנתי גם את טענותיו של המערער נגד האופן שבו התנהלה החקירה, אך לא התרשםתי כי הופעל על המערער לחץ חריג או בלתי לגיטימי, או שנפגעה זכותו להיוועץ בעורר דין. הודהתו החלקית של המערער בפני אחד החוקרים, במהלך הפסקת סיגירה", תועדה בזיכרון (ת/22), וממילא אני מיחס לה חשיבות רבה שכן המערער חזר על הדברים בפירותו בתוך חדר החקירה המוקלט ומתומם.

ההודאות חזרו על עצמן גם בעימותים עם נואה ודליה, ולדעתני עובדה זו מקשה מאד על הטענה כי מדובר בהודאות שווה. בהקשר זה ראוי ליחס, כי בהכרעת הדין לא ניתן משקל מספק לעימותים של המערער עם המתלוננות שאזרו אומץ לעמוד מולו ולהטיח בו את גרטמן, ללא כל וסרך, אך גם ללא הפרוזות והגזרות (ת/5ב). גם בסערת הרגשות שאפיינה את העימותים, ניכרים הדיווק והעקביות בגרסתן של נואה ודליה, ויש בכך כדי להוסיף משנה תוקף לדבריהן. ראוי לציין לשיליה את טענתו של המערער כי נואה לא התנהגה בעימות כ"בחורה פגעה" ולא רואים עליה שהיא עברה "טראומה נפשית" (פסקה 273 לנימוקי הערעור). התרשםות מהעימות היא כי נואה משוכנעת בגרסתה, זוכרת היטב את החוויות הקשות שנוצרבו בנפשה, לא מרססת לפרק את המטען שנשאה במשך שנים ארוכות ולהטיח במערער אישומים מפורטים, ואף הטיחה בפניו "עכשו אני יוצאה מהגניםום. אתה נכנס אליו".

[במאמר מוסגר: במסגרת העימות, התעמתה עם המערער אשה נוספת שהטיחה בו כי הוא אנס אותה באופן

עמוד 25

אכזרי כשהיתה ילדה. הפרטים של אירוע זה לא נכללו בכתב האישום ולא מוזכרם בהכרעת הדיון, ככל הנראה משום שחלה עליהם התישנות].

56. המערער טען כי "המחדר הקשה ביותר של המאשינה" הוא ההימנעות מלhabia לעדות את אמן של דליה והודיה (פסקה 350 לנימוקי העורו). לא התרשםתי כי הגנתו של המערער נפגעה מכך. שמה של האם הוזכר פעמים רבות במהלך העדויות, אך הקשר הישיר שלו לאיורים המתוארים בכתב האישום הוא הטעונה כי נודע לה על חלק מעשיו של המערער לפני שנים רבות. והנה, גם המערער עצמו הודה בכך שהדברים הגיעו לאזנה. לדבריו הייתה להם "שיחת קצרה" ולא נעימה "לפניה כמה שנים", והוא הכחיש שפגע בבתה (ת/9, עמ' 104-106; וראו פסקה 53 להכרעת הדיון). לעומת זאת, פוטנציאל היכולת של העודה לתרום לבירור האישומים - מוצאה ברובו בדרך אחרת, וכן גם החלטתה לא לכפות עלייה להעיד, נוכח נסיבותה האישיות, היא החלטה סבירה (פסקאות 71-68 לעיקרו הטיעון מטעם המדינה).

57. קו ההגנה של המערער בבית משפט קמא היה כי המתלוננות החלתו לפגוע בו נוכח סכוסר משפחתי על ירושה, ומtower רצון לסחוט ממנו כסף. בית משפט קמא דחה את הטענה מכל וכל, באופן מנומך (פסקה 91 להכרעת הדיון). במקרים מסוימים בעורו זירה ועלתה טענה זו, אך המערער לא התמודד עם הנימוקים שהובאו בהכרעת הדיון ואיני רואה צורך לחזור עליהם. לעומת זאת, האופן בו נפתחה החקירה (לעיל פסקאות 2-3) והמורכבות הרגשית שבאה לידי ביטוי בעדותן של המתלוננות - מוכחים שלא הייתה כוונה להעליל על המערער או לסחוט את כספו. כפי שנאמר בהכרעת הדיון (פסקה 93): "בעודותן לא היה ניצוץ של רצון להרע, לפגוע, לתאר אירועים שלא התרחשו. قولן, ללא יוצא מהכלל, היו מוגשות על המעם ועל עדותן לו אך האירועים לא היו מתרחשים".

כפי שכבר הבחרתי, גם אם דליה שקרה להגish נגד המערער תביעה אזרחית או ליטול חלק בהליך גישור לצורך פיצוי כספי, אין בכך דבר שמחלי שאמת אמינותה. אכן הצד הרצוי הוא הגשת תלונה למשטרה, אך איננו יכולים לעצום עינינו מן המורכבות והקשיים המאפיינים מקרים של עבירות מין במשפחה, ולהתעלם מכך שהגשת תלונה במשטרה במקרים כאלה אינה צעד פשוט אלא מהלך שכורך במחיר ודורש אומץ-לב ונחישות. בעניינו, מצטרף למסכת החיזוקים לגראסת המתלוננות גם המכתב שכתבה דליה לפני הגשת התלונה (ת/16) שמספרת את גראסתה העובדתית ואת תחושותיה באופן שקרה לטען שהוא הוכן מבועד כדי לטפל על המערער אשםתו שווה במקרה הצורן.

סיכום העורו על הכרעת הדיון

58. עד כה התקדמתי בבחינת טענותיו של המערער, אך חשוב להציג כי התמונה הראיתית המלאה כוללת מספר נדבכים שימושיים באופן ברור למסקנה המרשעה. העדויות נמסרו שנים רבות לאחר שהמעשים אירעו, אך עוד קודם לפתחית החקירה חלק מהמתלוננות חփו את מעשיו של המערער. כשנואה הייתה בערך בת 11 (שנתיים ארוכות לפני שהחלה החקירה) היא שוחרה עם דליה ולפתע פרצה בבכי. לדברי נאוה: "היא שאלה אותו מדבר על [המעערר], אמרתי לה כן ואז היא אמרה לי אני גם עברתי את מה שatta עברת זהה ואז היא, ביכינו ביחד, בת אחת עשרה וחצי, על דבר כל כך כאב מתחבקות. לא סיפרתי לה בפרט פרטיים היא לא סיפה לי בפרט פרטיים". בערך באותה תקופה הייתה בערך בת 12, שיתפה את אחותה בערך שהמעערער פוגע בה. הבנות סיפרו על המעשים לאמן, שאמן לא העידה בבית המשפט אך ידוע לנו שפנתה לערעורה בקשר לטענה (לעיל פסקה 56). האם גם נחקרה במשטרה לאחר שהפרשה נחשפה, והביעה חרטה על האופן בו התנהלה בשעתו נוכח הידיעות שהגיעו אליה.

בנוסף, כאשרונה הייתה בគיתה ז' או ח', היא ספירה על המעשים לחברתה. החברה הובאה לעדות ודבריה מתישבת היטב עם דבריה של אורנה.

כשנה לפני שהמידע הגיע למשטרה, דליה חשפה בפני בן-זוגה את מעשיו של המערער. על פי עדותו:

"התחלתי לחפש אותה במועדון יצאתי החוצה. היא הייתה בחוץ בוכה מפורה. עד שמצאתי אותה לאחר כ-40 דקות שעה לפחות. מצאתי אותה בוכה מפורה וזה בעצם עוד ככל ידעת עלי כל המקרים וכל הסיפור. שמה בעצם היה הפעם הראשונה שהיא אמרה לי [...] אנחנו לא יכולים להמשיך את הקשר. אני עברתי משווה שבעתיד יכול להשפיע על הקשר שלנו. ניסתה לرمוז לי, ניסתה זה. אבל הבנתי שהיא חותרת לאיזה מקום. אמרתי לה דברי. אמרה לי עברתי הטרדה. והיא אמרה ש, זה מלא בכיכ. [...] היא אמרה שוד שלה היה נוגג לגעת בה".

כאמור, בעקבות זאת דליה התיעצה עם עורכי-דין, העלתה את הדברים על הכתב ואף פנתה לשירות המערער. אחיו של המערער תיווך ביניהם ונדרונה אפשרות לפנות לגישור. המערער מצדיו אמר שהוא בתקופה לחוצה וביקש להשווות את הליך הגישור, אך בשלב זה החקירה החלה והפרשה נשפה.

59. נזכיר כי החקירה המשפטית נפתחה בנסיבות שנוטרו חסויות, ולא בעקבות תלונה או יזמה של המתלווננות. גם בהמשך, המתלווננות לא ששו להפליל את המערער והבינו חוסר נוחות מהמעמד שבו הן מפלילות קרוב משפחה שזכה בעיניהם למעמד נכבד. בחקירהו במשטרה, לאחר שהתיעץ עם עורכי-דין, המערער הודה בביצוע מספר מעשים מגונים בחלק מהמתלווננות. הודאתו המפורטת, שכללה גם הבעת חרטה לצד אלמנטים של "האשמה הקרבן", תואמת במידה רבה את גרסאותיהן לגבי האופן בו בוצעו המעשים, אך יובהר כי אלה הם המעשים הפחות חמורים שנכללו בכתב האישום.

60. במסגרת ההליך, שבע מתלווננות העידו בפני בית המשפט ולאחר חקירות צולבות נמצאו מהימנות, ועדויותיהן מחזקות זו את זו. בית משפט קמא צין כי המעשים נעשו "בנסיבות שונות אבל דומות (איווחן בביתו, היומו בביתו). אמרות דומות אותן אמר להן ומעשים דומים שבוצעו בגוףן (ברמות שונות של חומרה)", ולעתה הובאו רק חלק מהדוגמאות לדימין בין המעשים. המתלווננות העידו כי המערער נהג לקחת אותן לבילוי במסעדה פלונית, וכדברי הודיעו: "זהה בעצם היה בילוי דוד אחינו". צה ערבית איקות. היום, בדיעבד, מסתבר שכנראה זה היה סוג של פיצוי. של אתם עושים לי טוב, אני עושה לך טוב". בדומה מספרת מיטל: "היום בדיעבד זה סוג של פיצוי כקה שזה ישאר הסוד שלנו תמיד זה היה הסוד שלי ושלך, זה הסוד שלנו, זה היה המשפטים שככה לשומר על מה שקרה לנו [...]"]. זה שאני מסתכלת לזה אחרת, אז פשוט כל הבנות שהיו חלק מהסיפור, אלה היו הבנות שעולות בעצם לאכול [...]. זה היה הנקודה". ודוריית מספרת: "הוא היה לוקח אותנו ביום חמישי ובמצאי שבת בדרך כלל [...]". על אותה מסעדה אליה נהג לקחת את המתלווננות ספירה גם רחל: "בדרכ כל זה היה אני הוא ו[הויה]. לעיתים גם [מיטל]".

המעערר הכחיש זאת באמרו "חדר וחלק לא היה ולא נברא", אך בית המשפט לא נתן אמון בדבריו, מה גם שגרסת המתלווננות נתמכה בעדות נוספת נוספת (עמ' 316 לפרטוקול).

61. המערער פתח את עיקרי הטיעון מטעמו בטענה כי בית המשפט קמא שגה בכך "שנתן לכמות להכריע את האicutות". אני דוחה את הטענה מכל וכל. הריאות שהוצגו לחובתו של המערער הן רבות ואיכותיות. בית המשפט קמא נתן אמון בדבריהן של שבע המתלווננות, ולא בכך. תוכן העדויות מצטלב באופן שמחזק את דבריהן, ולכך הцентрפו עדויות תומכות וראיות נוספת, אשר מוכיחות את אשמתו של המערער. לאחר שבחנתי את חומר הריאות לאור הטענות הרבות שנכללו בערעור, אני סבור כי הרשותו של המערער מבוססת היבט ואין מקום להתערב בקביעותיה של הערכאה הקודמת.

הערעור על גזר הדין

59. כאמור, במסגרת גזר הדין, הדגיש בית המשפט קמא את חומרת הפגיעה של המערער במטלוננות, תוך ניצול מעמדו המשפחתית שמכחו המתלווננות נשוא אליו "עינים מערכיות". הודגש כי מדובר במסכת של מעשים מתוכננים שבוצעו בתקופה של כעשרים שנים, במהלך המערער בילדות, בוآخر זו. הוטעם כי מדיניות הענישה היא מחמירה ומוכהנה בסוגים גם שיקולים אישיים של העברין. בית המשפט היה עיר לכך שמשפחתו של המערער התפרקה ואין לו הרשותות קודומות, אך נוכח חומרת המעשים – בהם גם עבירות אינס ומעשה סדום – והפגיעה הקשה והעמוקה במטלוננות, נגזרו על המערער 27 שנות מאסר לרצוי בפועל וכן שנת מאסר על תנאי. בנוסף חוויב המערער לפצות את המטלוננות: לדורות – 250,000 ל"נ; הودיה – 100,000 ל"נ; מיטל – 100,000 ל"נ; דליה – 100,000 ל"נ; נואה – 200,000 ל"נ; אורנה – 90,000 ל"נ; רחל – 100,000 ל"נ.

60. בערעור נטען כי תקופת המאסר נקבעה מבלילו שנitin משקל הולם לניסיות המקלות: הפגיעה החמורה במערער ובמשפחתו כתוצאה מפרسום הפרשה ובמסגרת ההליך המשפטי; עונש מאסר ממושך יוסיף ויפגע בבני משפחתו הגרעינית; גילו של המערער ביום; חלוף הזמן מאז ביצוע העבירות; תרומתו של המערער לחברה והuder הרשותות קודומות. המערער ביקש הקלה בעונשו כדי שתישאר לו תקווה לסייע את חייו כדדם חופשי בחיק משפחתו. אשר לסכומי הפייצויים למטלוננות, נטען כי החיבור הכספי יפגע למעשה רק באשתו של המערער ובילדיו.

61. אין ספק כי על המערער הושת עונש חמור, אך העונש הולם את חומרת המעשים ואת היקף החרג. עסוקין בהרשעה בעשרות רבות של מעשים מגונים במשך שבע שנים, רובן בנסיבות משפחה. המערער אכן שתים מהן, והורשע גם בעבירה של מעשה סדום ובנסיו למעשה סדום. חלק מהמעשים בוצעו באכזריות תוך שימוש בכוח פיזי.

אף שהמעשים לא תוארו כאן בפרטוט, אין לה夷יט בחומרתם ויש להבהיר כי לא מדובר "רק" בחיכוכים או ליטופים. המערער כפה על אחת המתלווננות, כשהיתה בעיר בת 12, לבצע בו מין אוראלי וגרם לה להקייא. מקרים של אונס תוארו על-ידה כ"שתיים שלוש דקות כללה של טירוף, שאי אפשר לעצור אותן ולבקש שאני אלחש לו מילימס כמו שאני אהבת אותו באוזן ושאני צריכה אותו ושיש לו Zion גדול. ומילימס כללה, שאפילו קשה לחזור עליהם. אני זוכרת הכל. אני זוכרת [...] היה כאב לי. דרך אגב, היה לי כל הזמן דלקות בשแทน. כל הזמן, אולי אפשר גם להביא תיעוד רפואי. מסמך רפואי. משאני ילדה. היה כאב לי אפילו המפשעות. היה לי קשה ללכת. אבל הייתה צריכה, שוב, לחזור הביתה ולהיכנס כאילו שום דבר לא קרה. אף אחד לא שם לב. מאוד קשה לי. הייתה ילדה מאוד עצובה. הייתה שומעת שיריוDicauon כל הזמן. סוגרת את הדלתות של החדר בלבד". אירע טראומטי של מעשה סדום בקטינה גרם לה כאב איום, ולדברי המתלוונת "צרחתי. ובכתי וצעקתי. והוא מיד, הוא נבהל מיד. הוא היזז אוטי מיד וביקש סליחה וכפרה וזה לא היה בכוונה. ואףילו לא הבנתי מה קרה". מתלוונת נוספת: "הוא הכנס את האיבר מין שלו לאיבר שלי, כרגע

שניסיתי להתחמק, הוא תפס אותו בידים, צעקתי אז הוא תפס לי את הפה בכוח [...] אני בכיתי כל הלילה ולא ישנתי ולא הצליחו בKOUSHI להעיר אותו לבית ספר [...]. נכנסתי למקלחת, Caino לשירותים לא התקלחתי. נגעלתי מעצמי, היה כבר אולי איזה שתיים עשרה אחת בלילה כבר מאוחר ואני צריכה למקום לבית ספר. ישבתי בשירותים קרוב לשעה ורבע רק בכitti, אני לא הצלחתי ללכט, לא הצלחתי לסגור רגליים, מרוב שכاب לי [...] אמרתי לו שכאב לי והוא אמר לי שאני אטרגל זהה בפעם הראשונה ובפעם השנייה זה כאב. אחרי זה זה עבר וננהנים מזה. הוא אמר לי שהוא אהוב אותי. הוא אמר לי שאני אצעק שאני אגיד שכיף לי וזהו".

לענינו ניתן להסתפק בנסיבות חלקים אלה, ואני רואה צורך להזכיר מילום על הכינור העמוק שהתגלה במשיו של המערער ועל השפעותיהם ההרסניות על המתлонנות, משום שהדברים ברורים.

62. העונש שהושת על המערער הוא אכן כבד, אך אני סבור כי הוא חורג ממדייניות העונשה הנהוגת במקרים דומים. בע"פ 5585/15 פלוני נ' מדינת ישראל (9.8.2016), נגזרו 25 שנות מאסר על אב שפגע מינית בשתי בנותיו באופןן חרמור ומתמשך; בע"פ 7004/09 פלוני נ' מדינת ישראל (17.7.2012) הוטלו 24 שנות מאסר על נאש שהורשע בביצוע עבירות בגין רשות (כולל אונס ומעשי סדום) בשתי בנותיו החורגות; בע"פ 8039/12 פלוני נ' מדינת ישראל (30.6.2014), הושתו 25 שנות מאסר על נאש שהורשע, על יסוד הزادתו, באינוס שתי בנותיו במשך שנים רבות וביצוע מעשים מגנינים בבית נספת; בע"פ 6602/13 פלוני נ' מדינת ישראל (11.5.2015) הורשע נאש בעבירות בגין חמורות שביצע בבתו החורגת במשך שנים, מאז שהייתה בת ש. הנאש הודה באופן מיידי והביע חרטה, ובית משפט זה העמיד את עונשו על 24 שנות מאסר. בדומה, עונשו של נאש שהודה והורשע בהתעללות מינית בבתו "על בסיס יומ-יום לארוך שנים", הועמד על 26 שנות מאסר (ע"פ 7951/12 פלוני נ' מדינת ישראל (7.4.2014)). בע"פ 2336/15 פלוני נ' מדינת ישראל (10.1.2017) (להלן: ע"פ 2336/15) הורשע נאש בן 70 ב"מאות עבירות בגין, בין היתר, תקיפות מיניות, מעשים מגנינים, מעשי אינוס ומעשי סדום, וניסיונות לכל אלה, בשלוש מבנותיו עת היו קטינות", הושתו עליו 20 שנות מאסר, והערעור על גזר הדין נדחה.

63. טענותיו של המערער לעניין תקופת המאסר מתמצאות בהדגשת נסיבותו האישיות, אך לא מצאתה בהן נימוק מספק להקללה בעונש. מלאכת העונשה היא תמיד אינדיבידואלית, אך כפי שנאמר פעמים רבים, "בקרים שענינים בעבירות בגין קשות נגד קטינים, נסוגות הנסיבות האישיות מפני חומרת המעשים", והדברים נאמרו גם במקרים שבהם הנסיבות האישיות קשות בהרבה מהמקרה הנוכחי (ע"פ 433/13 מדינת ישראל נ' פלוני, בפסקה 49 (2.6.2014); ע"פ 1523/05 פלוני נ' מדינת ישראל, בפסקה 70 (2.3.2006); ע"פ 2336/15). בנוסף, העובדה שהמעערער ביצע את העבירות במשך תקופה ארוכה, מפחיתה מאוד את המשקל שיש ליחס לגלו ולהעדר הרשעות קודמות (ע"פ 6577/10 פלוני נ' מדינת ישראל, בפסקה 63 (28.11.2013)). גם חלוף הזמן מאז ביצוע חלק מהעבירות, אינו מהוות שיקול להקללה משמעותית, שכן העיקוב בהגשת כתב האישום נבע באופן ישיר ממאפייני העבירות ומהקשה שעמדו בפני המתлонנות (ע"פ 4327/12 פלוני נ' מדינת ישראל, בפסקה 36 (5.6.2013)). המערער לא לוקח אחריות על מעשיו ולא הביע חרטה באזני המתлонנות, ואני מוצא מקום לרכך את מידת הדין ולהקל בעונשו.

64. לא מצאת עילה להפחטה מסכומי הפייצויים שנפסקו לטבות המתлонנות. בהקשר זה נאמר לאחרונה כי תכילת הפייצוי היא "סיווע לקורבנות העבירה והקללה, ولو במידה מסוימת, על מסלול שיקומם" (ע"פ 489/18 פלוני נ' מדינת ישראל, בפסקה 10 (9.12.2018)) והפייצוי הוא גם על הכאב והסבל שבו מנת חלקם (ע"פ 5518/17, בפסקה 18)). אין נזק לפחות את הנזקים שנגרמו לכל אחת מהמתлонנות, כדי להבהיר כי הסכומים שנפסקו לטבותן אינם מופרדים. חלק מהנזקים אף החריפו במשך ההליך המשפטי נגד המערער, וכי שהתבטאה בפנינו אחת המתlonנות:

"מאז שהתפוצזה הפרשה כשר העבودה שלי ירד. 65% אי כשר. היום אני בבית בניסיון לשקם את עצמי. פיברומיאלגיה קשה, מטופלת ע"י פסיקולוגית פעמיים בשבוע במרכז לUBEIROת מין [...]. שום דבר באמת לא עוזר להתמודד [...] כולנו זוכرات את אותה חוויה קשה עצמה [...] הוא לא נשא בשום אחריות. לא התנצל, לא לוקח שום אחריות שהיא, לא שילם את הפיצוי שבית המשפט פסק באופן מיידי בתור חודשיים. עברו שנתיים מאז. גם אם הוא ישלם מיליון זה לא יכול על הנזק שקרה לבנות ועל הקושי שבו מתמודדות עם הפסיק טראומה".

אפיולוג וסוף דבר

65. המקירה שלפנינו מדים בפעם המי- יודע- כמה, מאפיינים רבים שלUBEIROת מין: נפגעות שכובשות את עדותן שנים רבות בשל מגוון של סיבות כמו פחד ולחץ משפחתי- סביבתי, הרצון שלא לסייע את המשפחה ולא לפגוע בכבוד המשפחה, לצד תחושות של אשמה, קלון, בושה, מבוכה, עלבון, וגם אי הבנה של משמעות המעשים שנעשו בהן; הרצון להדיחך ולשמור בסוד את שairע להן לצד הרצון "להוציא" את הדברים; הנטייה למזער את האירועים לצד חשיפה הדרגתית; התחשות הסותרות לפני המערער, שהוא הדוד האהוב ובבעל המعتمد במשפחה; מעשים שנעשים בקשרתם ו"מתחחת לאף" של בני המשפחה. בתיקים מעין אלה, אין "אשם תורם". האשם נחלק באופן חד וברור - מאה אחוז על הפוגע, אף אוחז על הנפגעת. הורה, אח, גיס, סבא, דוד, בן-דוד, שכן, חבר המשפחה - יהיה הפוגע אשר יהיה, זה תמיד "לא כוחות" מול ילדה/ נערה.

66. המשיבה הוכיחה היטב כי המערער פגע מינית בשבוע יולדות באופן חמור ומתmeshר. בנסיבות העניין כף החובה גבורת ולא מותירה ספק סביר באש灭תו של המערער או מקום להקל בעונשו. לפיך יצא לחברי לדוחות את הערעור על הכרעת הדין ועל גזר הדין.

ש | פ | ט

השופט ג' קרא:

אני מסכימים.

ש | פ | ט

השופט ע' גראוסקופף:

אני מסכימים לפסק דין המעמיך, המפורט והנוקב של חברי, השופט יצחק עמית. מעשי של המערער מזעירים כל מי שנפש אגוש ברירה בקשרו בשל חומרתUBEIROת המין, ריבוי הקורבנות, גיל הצער, ניצול תמיונות, קירבתן וחיבתן למערער, ועוצמת הפגיעה שנגרכמה להן. מזעיך גם סיירובו של המערער ליטול אחריות למעשי אף לאחר שנחטאו, והתעקשותו על כך שקורבנותיו ישחזרו את המעשים שעשה בהן בעדותן בבית המשפט. אולם, זכותו של הנאשם לעמוד על חפותו, אך חובתנו אנו לגמול לו כגמלו משהוכחה אש灭תו מעבר לכל ספק סביר. בנסיבות אלה גזר הדין שנספק לumarער - 27 שנות מאסר בפועל ופיקוח הקורבנות בהיקף כולל של 940 אלף ₪ – הוא אומנם קשה וחריג, ואולם הוא הולם וראוי למידת מעשי השפלים של המערער.

עמוד 30

הוחלט כאמור בפסק דין של השופט י' עמיית.

ניתן היום, ג' בשבט התשע"ט (9.1.2019).

שפט

שפט

שפט